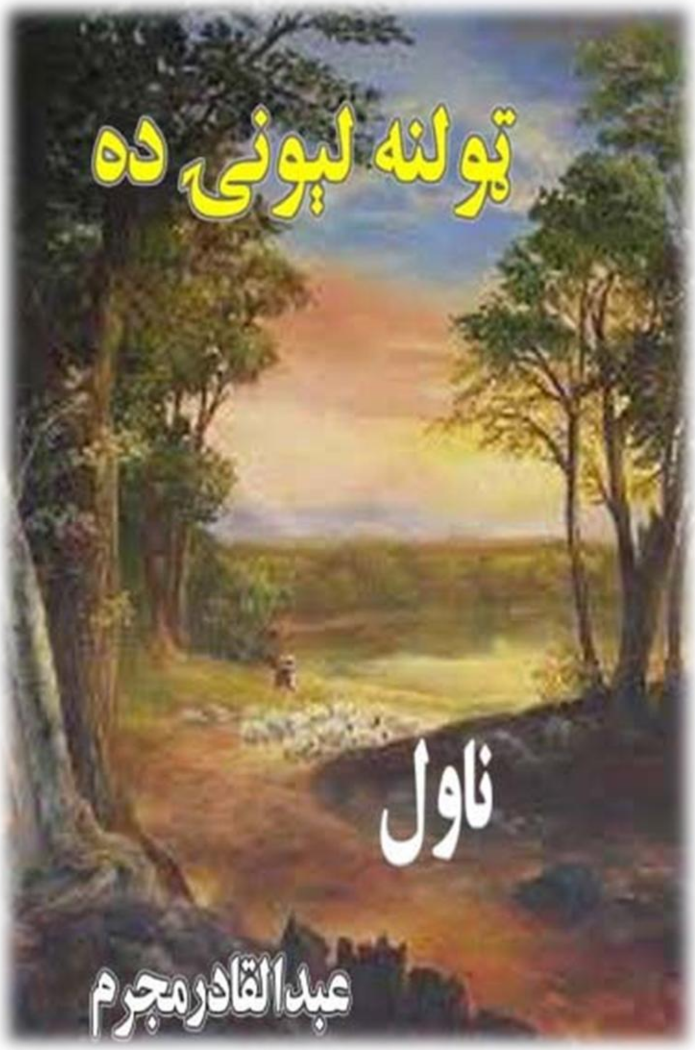

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ټولنه لېونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::عبدالقادرمجرم

خپرونکی :: :: :: :: :: ::هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپۍ

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده
مینه راکړې ، زما د پاره یې خوبه شوې هم یې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
یې د دعاګانو محتاجه یم ......

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضـــلعي زکـــواة چېـــرمېن ضـــلع کلاسيف الله په مالي لګښت چاپ شو،

د زړه لـه تلـه ورتـه کـور ودانـی وايـم ، داسـي خلـك دې تـل ښـاد او بريالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(1)

په هوټل ورد ننه شوم، شا وخوا مي وکتل ـ يوه ټولۍ خلګ يو ې خواته ناست وو، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکاريدو ـ بلې خواته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کليوال ښکاريدو.

يو بل ګړدې صورتمن سړی دېوال ته پروت وو، څنګل يې پر مڅکه لګولې وه، سر يې پر خپل لاس ايښی وو، پښې يې غځولې وې.لوڅ بېر سر چې په وېښتانو کښې يې ببخي له لرې ورې ورې خا شې ښکاريدې.ببره په تور او سپين قمره ږيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو.

د هوټل له چائينکې څخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چاى په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې وروا چولو ـ سړی سم لېونی ښکاريدو.

زهٔ يو ې خواته له لېوني څخه لرې کښېنستم ـ هوټلي ته مې د چاى ږغ وروکړ.دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چاى په يوهٔ يوهٔ غوړپ ختمې کړې ـ پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې وروکتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول. چا و چا
جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې.لېوني چې لس
لس روپۍ تر لاسه کړې وېې خندل.
"مرې که يې وژنې ! ښۀ يې ويلي دي د سپيو په دنيا همېش د
مېږو برېتونه غوړ وي".
په هغو ناستو خلګو کې يوۀ مخ ورواړاوو "ياره ! ښۀ يې
ويلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي)".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که يې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته
ووايه قام لېونی دی که تاسو؟".
هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل.يوۀ چې د خپلې خندا اوښکې
يې له سترګو پاکولې
"ستا څۀ اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خواته وکتل
لېونی:"مرې که يې وژنې ! که تاسو ټول په يوۀ شمار کړم نو زما
په خيال هغه متل به شي چې
(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه
کړه
"ياره لېونيه ! تۀ ډېر هوښيار يې".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! هو خو خلګ مې نۀ مني".

هغه سړی چې له لېوني سره یې خبرې کولې هوټلي ته یې ورزېغ کړو "ته راوړه دوې چائینکې". بېرته یې لېوني ته مخ ور واړاوو "ستا په خیال څهٔ کول ښکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخیست "مړې که یې وژنې ! زما په خیال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ویلي دي یوه معنا به نهٔ لري. وما ته داسې ښکاري لکه له یوې لائبریرۍ څخه چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه له لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پیالو کښې اچولې "ستا په خیال څهٔ کول ښکار دي؟".

لېوني له ډکو پیالو څخه یوه ور پورته کوله

"مړې که یې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته ووایاست. د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي. یو داسې سړی پیدا کړئ چې لاره ایستلای شي هم یې باره زده وي".

هغه له لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څهٔ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پیاله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مړې که یې وژنې ! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې یوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول یو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سو که سو که یې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ویوه روپۍ ته یې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا دي د دې کوڅې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې
څوک چېري ځي او څوک چېري ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چايو يې نشه نۀ وه ماته په چائينکو
کښې يې نورې چاې کتلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ويې هم خندل
"مرې که يې وژنې! کارونه خو ډېر دي.دا يو کار که لا کولای
شې چې ملايان را وغواړۍ پر پښ، پېښور، موڅي او نايي په
داسې نوموننو ونوموي کوم چې دوی ارځي بل به داسې
وکړۍ يو څۀ او به ورته راوړۍ دوی به غوړې ځينې جوړ
کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونيه! دا به زما په خيال نۀ کړي وه".
لېوني يوار هغه سړي بيا ماته، په اخر کښې هغو کليوالو
خلګو ته ښۀ په غور وکتل و يې خندل
"مرې که يې وژنې! ولي ملا عثمان له اوبو غوړې جوړولای
شو.دوی خو يو مولويان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پريوت.د هوټل په منځ
کښې يې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو يو بل ته په
حېرانۍ سره کتل. اذان وشو.هغه کليوال خلګ ولاړ شو، يو
بل ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شریفې لمونځ دی بیا د اودس موقع نۀ پیدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که یې وژنې! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب ځۀ شاته یې لا نۀ را وکتل. بېرته هغه له دۀ سره په خبرو بوخت سړي وویل
"ولې؟".
لېوني د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسي ورکړی
"مرې که یې وژنې! دوی وای په ښار کښې چې هر ډول خلګ نۀ وي، په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته یې د لېوني و مخ ته کتل
"یاره لېونیه! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو، مخ یې شا ته را واړاوو
"مرې که یې وژنې! ما ته معلوم دي په دې خلګو کښې یو بې غیرته بل ناپوه نشته. دریم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي. دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟. مزدور په مزدورۍ کښې، استاد په استادۍ کښې، ډاکټر په ډاکټرۍ کښې، ملا په ملایۍ کښې، خان په خانۍ کښې غلا کوي. شته یو څوک چې خپله ذمه واري یې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې څلور واره
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلک هم ټول راغلو.په ټولو مو لېوني تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولګېدو ، ببخې ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مخکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(2)

ژرژر مي شېخ استاد ته زنګ ووهلو ـ ښه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو ـ ښخې ژر راغلو ـ لېونی مي هسپتال (روغتون) ته یوړی.

اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره ـ مور په وینو لړلې یو، دوی پولیس والا ته فون (زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تا سو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولۀ ور خلاصه کړه چې څۀ پر خولۀ راتلو هغه مي ورته ویل

دا چا درته وویل چې مور جنګ کړی دی ـ په شناخته سترګو نۀ شرم، نۀ حیاء لرئ ـ ژر ژر د دې سرې علاج وکړئ".

ډاکټر یوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به یې خېر کړي ـ مور څۀ وکړو، مجبوري ده چې پولیس خبر نۀ کړو بیا نو مور یو، عدالت او پېښانې وي بیا له پېښیانو ځان نۀ شو خلاصولای".

ډاکټر د لیوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر یې زما خولۀ له وینو راپاکه کړه چې لېوني پر خولۀ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مې کیسه کوله چې پولیس ماما راغلو، یو څو نور پولیس هم ورسره وو. د ښار پولیسو اکثرو د ماما په وجه زه پېژندلم. پولیس والا خو زه پېژندمه خو ایس ایچ او نوی اوس اوس له بله ځایه راغلی وو هغه څه ځان د لې دوري کاوو.

څه زه هم په ځان کښې خالي (ملامت) وم. ما لېونی نه پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی؟ خو بیا ما او پولیس ماما په څه سخترو (خواری او زاری) لېونی داخل کړ او د لیوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخیسته. له لیوني سره نه شناختي کارډ، نه یې بل داسې کاغذ په جېب کښې وو چې نوم یا یې د کور درک پرې کېدو.

په هسپتال کښې مې د لیوني د پاره ځان له ځای (یوه شخصي خونه) وموندله. د لېوني علاج شروع شو. پوره درې ګنټې (ساعته) پس لیونی په هوښ کښې راغلی. ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې. یو وار یې چت ته بیا یې پنکې ته او ورسته یې ما ته وکتل.

زما په زړه یو خدای ښه خبر وو. زما دا وېره کېده چې بله دوره پرې را نه شي. پر خوله بل سوک د ر نه کړي.

لېوني: "مرې که یې وژني! دا راته ووایاست چې زه دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل. په وېره وېره مې تېوله کېسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېـونی را پورتـه شو. شـا و خـوا یـې وکتـل بیـا ولاړ شو. لاړو اودس یې تـازه کړ. پـه لـوڅ سـر، په هغـو خیرنـو جـامو کښـي پـر لـمانځـهٔ ودرېـدو چـې لـمونځ یـې سـم وکـړو. دلتـه زهٔ هم لږ څهٔ مطمینه شوم.

لېـونی: "مـرې کـه یـې وژنـې! پـولیس، قـانون او عـدالت اوف! اوف! توبـه توبـه کـه مـه خپلـې خبـرې درتـه وکـړې. حېران به پاته شې.
مرې که یې وژنې! نسوار راکړه".

زهٔ: "نسوار نهٔ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زهٔ : "سګرېټ هم نهٔ څکوم".

لېـونی:"هاهاهاهاهـا. مـرې کـه یـې وژنـې! سـګرېټ هـم نـهٔ څکـوې؟. بـاوو هاهاهـا څـه سمـه ده. دغـه رنګـه خمـاري مـې پرېږده. چای خو نو راوغواړه منا چې کیسه درته وکړم".

زمـا پـه زړهٔ یـو خدای شـهٔ خبـر وو. یـوازې زهٔ او لېـونی وو. له ځان سره مې وویل

"څه اوس خو هسې هم کښېوتی یې".

زمـا دغـه خبـره پـر زړهٔ وه چـې کیسـه پرېـږده ځـان را وپېژنـه چې مـا بـه دا خبره کولـه. پـه دې وخت کښـي ور خـلاص شو. نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوني خپل لاس نرسي ته نهٔ ور پرېښودو۔ هغې غریبې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتیا د پاره درلګوم".
لېوني: "مرې کـه یې وژنې !د روغتیا د پاره ؟ هاهاهاهاها.په ما څهٔ شوي دي ؟".
نرسه: "چې څهٔ نهٔ دي درباندې شوي بیا په هسپتال کې ولې پروت یې؟".
لېوني: "مرې کـه یې وژنې !خوره !زهٔ په تا ستن نهٔ لګوم . ما ته به نر ستن را لګوي .که نرشته بیا خو سمه ده ګني زهٔ ستن نهٔ لګوم".
دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې
"دغه کم عقله وګوره، هغه غرېبه په دومره خوږه او پسته ژبه ورته ږغېږي .والله که مور ورته ږغېدلې وي"۔ پرېږغ مې کړ
"لاس ورښکاره کړه چې ستن درولګوي۔دا غرېبه خو به تپوله ورځ وتا ته نهٔ تېروي .دا ستاپه شان نور هم ډېر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".
لیوني برګ را وکتل
"مرې کـه یې وژنې !تهٔ خپله خوردې ته پرېږدې چې په دې هسپتال کښې ولاړه وي .د دا سې لېو نیا نو چوپړ وهي.نارینه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نهٔ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که يې وژنې ! خورکی ! وينې زموږ ښهٔ مېږونه خپله خوردې ته نهٔ پرېږدې چې دا سې د تولنې خدمت وکړي.ما ته وايي لاس ورښکاره کړه".
نرسي له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دې خو هم دغسي". ليوني لاس ورښکاره کړ.
ليونی: "مرې که يې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .ليوني کراره د هسپتال څادر پر ځان ورکش کړ، پرېوتو-زهٔ ووتم ، هوټل له لاړم .
خپلې چای مې دورې ښې په تسلي وخيښلي بيا مې د ليوني د پاره هوټلي ته د چای وويل .خونه مې وروښوده .
سګرټ او نسوار مې را اخيستو-په لاره را روان وم د نرسې او ليوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چای راوړي ،ما لېوني را ویښ کړ ـ دهٔ چې سر تر څادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مرې که یې وژنې !چای دي،چای دي".

ژر ژر له کټ څخه را کوز شو ـ ما نسوار او سګرېټ هم ور کړو.

لېونی ولاړ شو ، په تو پونو شو ـ اتڼ یې شروع کړ ـ وی تر دین دي وګرزم او په اوچت ږغ یې وویل

"چناره !چې په سر ،وی چناره !چې په سر کې دي ګل نشته.

چې زموږ په اتڼ کډ وو

له هغو ځوانانو یو را سره نشته".

ما په ډېره ویره ورته وویل

"راشه شور مهٔ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".

لېونی: "هاهاهاها ـ مرې که یې وژنې !ما نو کله ویل چې سامینا (سینما) ده"ـ را غلی څنګ ته مې کښېنستو ،پوري یې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پــلار کور نۀ دی".

زۀ هم ژر ژر وځکېدم.

ورور ته مې زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډۍ له کوره څخه راوړه".

لېـونی پـر را غـوټـه شـو ، پـه مـخ يـې مـچ کـړم - "ډوډۍ ډوډۍ ، خبره يوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بيا پر را وغورزېدو

"هله وښ چا را کړی دی؟".

زۀ نور هم ځيني ووېرېدم.

لېـوني يـوه چينکـه چـای پـه نـيم سـاعت کښـي وغـوړپلـه - لـه غرو او غونډيو خېت وو.

ورور مـــي ډوډۍ را ورســـوله ـــ لېـــونی ولاړ شـــو ، بيرته پـــر کټ وغځېدو.

د ورورمـي هـم خـاص خوښـه نـۀ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي او سـم - خـو څـۀ مـي کـړي وای لـه يـوې خـوا انسـانيت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دريمـه پښـتونوالـه وه ـــ پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـي کـړی وای چـې ورورمـي ووت، لېـونی بېرتـه را کـوز شـو ـــ پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو يې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به يې وکتل، سر به يې وښوراوو ـ دا سې ښکارېده لکه زما پر حال چې افسوس کوي.زهٔ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.
چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بيا د ستني لګولو په غرض راغله خو ليوني بې له څهٔ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بيا زما په خوا وکتل له وروړې خندا سره يې ويل "لالا ! د دې سړي ښهٔ خيال ساته"
روانه شوه ، ووته.
لېوني ما ته وکتل
"مرې که يې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي ليده؟".
بيا ولاړ شو ، پر پونده وڅرخېدو.
"لېلو لښته ده".
ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنستو
"مرې که يې وژنې ! هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ويل چې هغه خيرن هوټل دی".
ما له ځان سره وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړی په هوټل کښې مهٔ وایه. یو خوا د کور کارونه را څخه پاتـه دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".
زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل
"مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".
ډاکټر بېرته څادر ځینې لرې کړ. ما ته یې اشاره وکړه چې "راشه".
زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".
ډاکټر په غصه ورته وویل
"خاموش!".
لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! تهٔ خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبې دې جوړ کړی دی. ترتا خو هغه ترکی نرسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوې. تهٔ خو سړی وېروې.
دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به مو ړو وېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېـــوني پــــه دې خبـــرو ډېـــر و ځورېـــدم خـــو ډاکټــر خندل، باک يې نه په کاوو.

زۀ: "ډاکټرصېب ! موږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټــر: "پــه هغــه ورځ چـې لــراو بــريــو شــي يــا يې تــر مــنځ پاسپورټ او ويزه نۀوي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټــر: "هــو شــته خــو ما تــه دا ســي ښــکاري چــې د دې ســړي علاج به وخت کوي.زۀ او تۀ يې نۀشو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندې کښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې

"يــو ځــاى د کــور کارونــه پاتــه دي بــل ځــاى د هســـپتال (روغتــون) خرڅــه ده بــل د ليــوني فرمايشــونه ،دال نـۀ خــورم ، ببنــډۍ نــۀ خورم،ولاکــه يــې وخــورم،خامخــا بــه د پســه غوښې وي".

مــا يــې هــم هــر فرمــايش پــه وريــن تنــدي منلــو ځکــه خــو مــي بارخوګان د دۀ له مچو پړسېدلي وو.

دا يــو عجيبــه اتفــاق وو چــې دۀ بــه کيســه راتــه شــروع کولــه لا بــه ډاکټــر راغلــو، لا بــه پــر دۀ دوره راغلــه، بــې هوښــه بــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو- زما هغه خبره په زړهٔ کښې وه چې دهٔ راته وویلي وو چې
"زهٔ د پولیس او عدالت کیسه درته کوم".
زهٔ په دې تلوسه کښې وم- کېدای شي په کیسه کیسه کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې څکه غوښتو چې په خپله کیسه پیل وکړي او زهٔ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم. نو مې ورته وویل
"هغه د پولیس او عدالت کیسه؟".
لېوني: "مرې کړه یې وژنې! سګرېټ راکړه- مفته کیسه غواړې".
ما له ځانه سره وویل
"واقعي چې لېوني دی- د دومره ښو برسېره دی کیسه په سګرېټ یا د چاې په غوښتلو درته کوي".
زهٔ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کیسه شروع کړه".
لېوني: "مرې کړه یې وژنې! زهٔ خو لېوني یم- که تهٔ نهٔ وایې ټول جهان وایي- که کیسه غواړې بیا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کیسه کښې دمه راتله بیا به ما ته کیسه بېرته راپه یاد وې- ولې چې زما په دماغ کښې بیا دا کیسه نهٔ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هو که وروره! زه به ستا کیسه در په یادوم".

لېوني: "مرې کـه یـې وژنـې! بیـا نـو را تـه غـوږ شـه ـ د منـي وخت وو ـ نري شمال دېر بد لګېدو خو دا ښـه وو چـې د عدالت و څنګ ته دېر ښه لمر ځېکي وو ـ عدالت تـه ور څېرمه لمر ځرېکي دېر ښه لګېدو ـ په مني او ژمي کښـي به کله کله زه هم هغه لمر ځرېکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښي د خلګو ګڼه ګوڼه دېره وه ـ زما بیـا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مي غوږ نیولی وو ـ د دوی پر خبرو به مي خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه ـ هغه په دې چې خلګو زما تر مخ هر څه ویل ـ هغه که به څه د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نه پټوله ـ زه به کرار کرار ور څکېدم، د دوی په خرخه مي چای ځیښلې ـ کله کله یې خرخه لا هم راکوله ـ ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل ـ که به یوه بل ته ویل خیال کوه، په زوره مه ږغېږه ـ دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا لیونی دی ـ دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنګـه يـو ورځ د عـدالت ګېټ تـه نـژدې د پـوال تـه نـاست وم ــ د دوو کسـانو پـر غيبـت مـي خونـد اخيسـتی وو چـې نـارې بغـارې شـوې ــ شـرنګی مـي تـر غـوږ شـو ــ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه يـې وژنـې ! شـرنګی خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چې سـترګې مـي ورواړولـې ــ پوليسـو يـو سـړی را روان کـړی وو پـه پښـو کښـې يـې بېـړی او لاسـونو کښـې يـې زولنـې وراچـولي وې ــ هغـه پـر شـا تـالی وهلـې ، دوی پـه زوره کشاوو ــ يو بل پوليس پر ملا په ډنډو وهلی.

لـه مـا سـره نـژدې يـو سـړی نـاست وو ــ هغـه يـو پـوليس تـه ور ږغ کړ ــ پوليس راغلی.

سـړی: "کښـېنه چـای بـه هـم وڅښـې او ګپـه بـه هـم راتـه وکړې".

پـوليس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـی حکـم کـړی دی ، جېـل ته يې وړي ــ دی ځکه زوروونه وهي نه ځي".

سړی: "ظاليمانو وهی يې ولي؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثير وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختياره دغه نارې ووتې

"مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که یې وژنې !جج لیونی دی
مرې که یې وژنې !جج لیونی دی
مرې که یې وژنې !جج لیونی دی".

ورمنډې مې کړې-د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله-ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې-پولیسو پر ما لرګي وګرزول.

د عدالت د رخصتۍ وخت وو-په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه-د جج موټر پر راوتلو وو-جج را کوز شو،په ډډ ن ږغ یې وویل "پرېږدئ څه دي؟".

تول پولیس خاموشه شول-یو برېتو پولیس ورمخ ته شو-زما د لپوتوب کیسه یې ورته وکړه.

جج وخندل بیا یې هغسې په ډډن ږغ وویل
"ها لیونو !دا سړی دي څه وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".

وما ته د هغه جج په خبرو کښې یو اثر ښکاره شو-خلګ هم حیران دریان ولاړ وو-اخر جج راغلی پر اوږه یې لاس را کښېښودی،ویې خندل
"لیونو !لیوني په خدای به تولو یو خو څوک ښکاره شي،څوک پټ.ته څه وایې.څه دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل ـ ټول خلک منډه (ځوپه) خولۀ ولاړ وو ـ ما ورته ویل مرې که یې وژنې ! دې سړي به خود لوي جرم کړی وي چې د مرګ غوندې سزا دې ورته مقرره کړه ـ ډېر وته به دې مخکې ورکړې وي او ډېر وته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که دا سې وشې چې هغو خلګو او علتونو ته پهانسی ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر دا سې جرم کولو مجبوره کوي ـ ښه به نه وي ؟

جج سر ښوراوو ـ جېب ته یې لاس کړ ، پنځۀ سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه ".

ور وتکېدو زۀ ور ولاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(4)

چې ورمې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل
"مرې که یې وژنې ! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولې-
هسې ستن رالګوه".
ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه
ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې !ما او تا څهٔ سره ویل؟".
ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! یو وخت مې یو لېونی په غاړه
کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زهٔ چې ستا په
غاړه کښې لوېدلی یم.تن په خان حېران یې.
زما په خیال دا د لېونتوب رنځ هم یو اخېستونکې رنځ
دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه
شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه
شي در. خیر دا خبره به هم پردې څای پرېږدم.
دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په
کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه
یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي
له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت د پرېدو-تر دې
چې زهٔ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې
نهٔ وو، ښار به خوند نهٔ راکاوو.په هغه مغزي ماتي پسې
به لېونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نهٔ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هیڅا خبرو خوند نهٔ راکاوو ـ هغه څکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیچا نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا څینې غټان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې ځې راځي.

د ناستې پاستې څوک یې نه وي ـ د دوی له اولسه بدکېږي ، د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي ـ موږ یو هوټل ته دننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دهٔ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې یو سړي چې په عمر پوخ له خلگو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نژدې کېښنستو ـ د چای ږغ مې ور وکړ ـ لېوني چې د سړي په خوا کتل ، سړیې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله ـ مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دهٔ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي وما ته راږغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا ! لېونی دی او وايي چې دا مي خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېر ته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښۀ ښۀ بيا خو مي نو شپيان در وکړه".

لېوني چې له جېبه روپی را وکښې، ترخالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مړې که يې وژنې ! لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېونی جانان : "دا سړی پېژنې؟".

زۀ: "نۀ".

لېونی جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستي وې. خان ته يې لور ويلي وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایې (خدایه ! ته مې شرم پر بازار مه کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زه:"پېژندلی مې نه او ربدلي مې وو".
لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو۔په زوره یې چیغې کړې، کښېناستو۔څه وخت پس چې څه کرار شو۔ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.
زه:"خیر دی ! پر څه دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې راوکتل۔ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې لیدلې، په ژړانده ږغ یې وویل.
"مرې که یې وژنې !ته په دې څه خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)۔څهٔ ناروا او ناجایزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي)۔څهٔ بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څهٔ بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي ؟
وماته دا سې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم ، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو۔د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې دا ويل چې

"د دهٔ له لېوني سره څهٔ پاته دي"؟

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! درخه

زهٔ: " زوی مرې اخو چېرې؟".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! د هغه سرې لور ته-تهٔ به يې په خپلو سترګو وويني، هم به يې خبرې په خپلو غوږونو واورې".

لېوني لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېوني د تلو هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پرېميږدي.

بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سړی نهٔ وو. د هغه پر ځای مونږ کښېښستو-د چای ږغ مې ورو کړ- لېونی يو څهٔ وخت خاموش شه ناست وو چې کله هوټلي چای راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.

دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه هم لرېدی ، په قهر يې را وکتل ،په تونده لهجه يې وويل

"مرې که يې وژنې ! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس چا چا ته ځان سپين کړي-په دې ټولنه کښې نور هر څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سړي چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نۀ کوي چې مور، لور او خور ته خلک راولي او نۀ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائینکه پورته کوله، ما په قصد وویل "تۀ څۀ خبر يې چې دا ټول حقیقت دي؟".
زۀ پوهېدم چې پردۀ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهريې را وکتل.یو څو دقیقې چوپ ناست وو بیا یې سر را پورته کړی ویې ویل
"مرې که يې وژنې! تۀ نه وینې چې ښار او علاقه دي له حرامیانو ډکه شوه-ورځ دي له حرموني نۀ ده خلاصه.پردې وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نۀ شي چې بیا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تۀ خبر يې چې دا خلک له خلکو سره دښمني کوي-هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندی اسباب په هر دکان کښې موجوده دي- و دې ښځو ته حېرانتیا وری یم چې د منصوبه بندیو دا دومره سنتیرونه....
بل حېران ودې ته یم،دا نور قامونه چې تعلیم وکړي قام ته لاربنوونه کوي- موږ چې تعلیم په وکړو هغه هم د نۀ سري زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوارخو خلگ د خدای په روی دې لارې ته نۀ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې. ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې. دا سې نور بېشمېره ناواړه کارونه. کوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نۀ دی کړی. نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړي دي چې وایي "مور، خور او لور یې نه ده معلومه" که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلې، لیوني بیا منډه کړه. په شړی کي پټ شو "

مرې که یې وژنې! بیا راغلی. لچې ملایې".

ډاکټر هم وخندل. ما ته یې مخ را واړوه" دا لیونی دي چیري پیدا کړی؟".

لیوني ناره کړه

"مرې که یې وژنې! په جومات کښې".

ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ـ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ـ ما ویل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا ګخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې ! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره ! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ـ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې ! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو ، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مرې ! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بېزو جوړه کړې ده، ځنځیر دې را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نهٔ وي والله که کیسه درته وکړم".

ما هم جېب ته لاس کړو ــ دهٔ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ورکړې. ورته و مې ویل چې

"تهٔ نوري کیسې مهٔ په ګډوه ــ لیونیه! هغه د لیوني کیسه کوه".

له دې واره یې له هغه ځای څخه کیسه شروع کړه چې رته چې یې پرېښې وه".

زهٔ: "دا عکسونه او وېډوګاني خو ما نهٔ دي لیدلي، نهٔ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی یم".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې! راځه چې اوس دې وروړلم".

په دې وخت کښې په جومات کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې یې د کوز کلي په هدیره کښې خاورو ته سپاري ــ که څوک ورځي ــ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن یار اسکول ته نهٔ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه یې بستې کړه
تبرېږې راواخیست درې ورې یې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو څيري ويري يې کاپی کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې کـه يـې وژنـې !دا دو کانونـه خـو بلـه ورځ هـم دربانـدي کـتلای شـم خـو دا هـديره ضـروري ده چـې شـرکت پکښـې وکـړو-ډېر ثـواب لـري-نـورنـو مـوږ ګنـاه ګـارانو کـوم ښـۀ کـړي دي-زۀ چې خبـرشـم د هـر چـا جنـازې تـه ورځـم-هغـه ځکـه چي هغـه سـړی بيـا مـوږ پـه ټول ژونـد نـۀ شـو ليـدلای-زۀ او لېـونی هـديرې تـه ورغلـو-هـديره يـې کـورتـه دومـره نـژدې وه چـې ببخـي يـې د سـرای لـه دروازې د زوی قبر ښکارېدو.
پۀ هديره کښې هغه ښايسته بادام ګل چې نن يې تر مـخ خـاوري توهېدې،کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه ځيني کوله چې څۀ وجه وهږ؟
 د دۀ خـوار تـر مـخ کـه څـۀ هـم خـاوري توهېـدې خـو و خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره !د دۀ پـه زړۀ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـۀ ور پيښه وه ؟
يـوه هفتـه بـه يـې کېـږي چـې لـه سـبقه راغلـی وو، بېرتـه سـبق تـه نـۀ تلو-داسـي هـم نـۀ ده چـې دا يـې اول واردی چـې سـبق تـه نـۀ تلـو-پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه راغلو. زۀ مدرسې ته نۀ ځم.
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسـې دي راوباسـم، د اسـکول د فـیس روپـۍ له کومه کړمه.؟
د دۀ دغـه یـوه خبره وه ـ زۀ سبق نـۀ وایـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول.
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پـه لرلـې ـ پـرون سـهار زۀ تـر سـرای د بانـدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـۀ یـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ یـې را باندي وګرزوله ،پرتندي یې مچ کړم.
بابا !لـه دې واره معـافي راتـه کـوه بیـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زۀ بـه دي نـه خفـه کـوم ـ زۀ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـرتندي مـي مـچ کـړ ـ دی ښـار تـه روان شو او زۀ کور ته.
څۀ خبروم چې دی بەدا سي کوي"
بیا بەیې و ژړل، نوره کیسه بەپاته شوه.
هـدیره ختم شـوه، دعـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو.لـس پـنځلس ورځـي بـه زۀ او لېـوني جانـان ښـار تـه راغلوـ د صـمد اکـا پـه زوی پسـي بـه ګرځېـدو چې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پیدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی ـ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کیسـه وریـاده کـړه ـ هلـک یـو کـانې لـه بله مات کړو که هیڅ هم درته ووایم.
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې کەیې وژني !دا راته ووایه نوم دي څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېښ راپورته کړو- په ډېره خواره خولۀ يې وويل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زويه! وېرېږه مۀ- موږ نۀد چا عزتونه اخلو، نۀ له چا ناجائزه کاراخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښۀ به ډاډه شو چې ليوني ته به يې وکتل بيرته به خاموشه شو خو اخرمي دومره مطمينه کړو چې موږ ته حال ووايي.
لېوني زما پر ځنګانۀ لاس کښېښودی او صالوجان ته يې وويل
"مرې که يې وژنې! اوس مي را په ياد شو- تۀ هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې- ما ستاسو خبرې اورېدلې- شاه ګل مسکين درته ويل چې هغه سړي غوږ راته نيولی دی- تا ورته ويل دی په بجو کې نۀدی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ويل بيا خو به دې نو ټوله کيسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هو کيسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی- اوس نو پکار دی چې هر څۀ هر څۀ صفا صفا راته ووايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری څه، د
ورور په شان وو- زموږ او د دوی کورونه هم سره نږدې
وو".
د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې- لیوني ژر ژر
له جېب څخه دسمال ورا وکښی. دۀ اوښکې پاکې کړې
"کورونو مو سره نږدې وو- زۀ او دی به هر وخت دې
هوټل ته راتلو- دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ
به له اسکوله څخه- دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم
دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته
راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.
د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو
زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د
کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو- هره کیسه به یې
په ځان بوج کوله- بس! له دغې حساسې ورځې یې سر
وخوړ.
ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا
سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم- تۀ
یې ځان ته مۀ ډېروه- دا وخت به هم تېر شي- ژوند ښۀ
دی، ژوند له لاسه مۀ باسه! خو دۀ به هر وخت ویل چې
نور ژوند راته ګران دی- په مدرسه کښې مې ملایان او
طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې ته به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شي.

اوس نو څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسي کېږي. زه چا ته نه شم ویلای ، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غواړم بس.........

ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مه کوه. ولي مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښي ماسټران او لوي هلکان تنګوي بیا به نو زه ځان وژنم. همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوستځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو دا دی چې یو ورځ یې خاوري په سر شوې او زه یې یوازي پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زه چې لېونی به نه وو ، دی به هم داسي بې کاره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بیا به مو د لېونی کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلګ خو نو ته هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د ربانده ي کوي .

د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی. ترڅان له لویانو سره ګرځي".

وروتکېدو. زما کشر وررو ړدوډی راوړله. لیوني اتڼ شروع کړی او خپله خبته به یې وتکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ درروانه ده".
کشرورور مي حېران وو چي
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

ورور مي ووت.ما چې د دېګ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه ډرامې مهٔ کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانی کیسه رایاده شوه.زهٔ چې ماشوم وم د سکول(ښونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ موږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نهٔ شم دراچولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ږغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ پـه چوپـه چېتيا ډوډۍ خوړله.ما يې هم چېتيا نه ورماتـه ولـه. لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته يې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر کټ وغزېدی.رونې اوښکې يې پر مخ راروانې وې.

څۀ وخت وروسته مي ورته وويل

"څۀ کيسه ده؟".

دۀ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.

لېونی: "مرې که يې وژنې! ډېرو پخوانيو يادونو په مخه کړی وم، له ځانه نۀ يم خبر شوی. ښۀ يې ويلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند کښې يې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هيڅ مانا نۀ لري).

ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را ياده شوه خوورسره سره مي هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له سکوله (ښونځي) څخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو خوړلې.يو ورځ په هسې خبره را څخه خفه شو.ما ويل پروا نلري خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مرې به. بخښنه به کوې،زۀ خاص برابر نۀ يم.تۀ لاړ شه کور ته ماشومان به وويني.زۀ به ويدۀ شم چې ماغزه مي لږ څه په کراره شي نو به بيا کيسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښي پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مي په مغزو کښي ګرځېدې. له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته. په رکشه کښي کېښېنستم ، رکشه روانه شوه. ما له استاذ سره ګپه شروع کړه. شا ته د موټرسيکل هارن شو. استاذ رکشه ګوښه کړه. د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو. خدای خبر چې استاذ څۀ کړي وو.

پوليس: "د رځه تهانې له".

زۀ هم عجبه سړی وم. تا خبره د مرکې لېوه وي. زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تۀ څوک يې؟ تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښي وو. پوليس بله رکشه ودروله. زۀ يې پکښي سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله. زۀ حيران وم چې "دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ده دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم د رڅخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليونې له چپړاسي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ورغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مه وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زه منم چې د دهٔ علاج کول زموږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نهٔ پرېږدې.نن مي د دهٔ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".
زهٔ: "ډاکټره !څنګه يې کوې .زهٔ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زهٔ يې خپله هم نهٔ پېژنم.
تهٔ هم عجبه خبره کوې .ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تهٔ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زهٔ ولې ډاکټر جوړېږم ؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تهٔ څنګه د ليونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوي. په خدای عجبه تپولنه ده چې د حیوانانو هسپتال (روغتون) له پیشي یا سپي وروليې دوی وخاندي چې
"مردارشي یې راوستلي دي.دلته موږد غوا ، مېږي یا وزې علاج کوو".
د ډاکټرۍ په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي، پشي، ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیوني خوني ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې. داسې پینټ مه کش کړې پوزه او خولۀ مې دواړه وروینې کړېد مورښکنځا کوي.په مورکۍ مې خوا بدېږي".
زۀ خو په تپوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېږوه مې پر کټ کښېښوه.دۀ یوارمېږې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو یې خندل
"د مورښکنځا کوي.ګرنګ یې کښته څښېدل.د مورښکنځا کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هغه کیسه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! کومه کیسه؟".

ما بیا کیسه ور په یاده کړه. دهٔ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو تهٔ هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندې کوي. د صالوجان پلار ته به هم خود یو چاویلي وو چې زوي دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي.

لیوني له جېب څخه مېموري را وکښه ویل یې

"مرې که يې وژنې ! تهٔ دغه په جېب کښې واچوه. تهٔ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبایلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزمیني کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورهٔ کښې ودرېدل. ما ته يې ویل

"تهٔ ورشه د ټنه ټول د موبایلونو دوکانونه دي . مېموري ورکړه ورته ووایه چې

"د ځایي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډیو ګانې وروا چوه بیا بېرته دلته راشه".

زهٔ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نهٔ وم ورغلی چې ورننوتم ټولو دا سي راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کلیوال سړی خپله خوریا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ور پسې ګوري. زهٔ چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې یو سړی ناست وو. ښه شنه زري لونګۍ یې تړلې وه، تسبې یې هم پر لاس پېچلې وې. ما چې سلام ورواچاوو، دی لکه غلا چې یې کړې وي، ژر ژر یې د کمپیوټر سکرین بند کړ.

دوکاندار: "کاکا! ته څهٔ شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړهٔ او شرم ورتل وویل

"د ځايي نجونو، هلکانو او ښځو ویډیو ګانې او عکسونه غواړم".

دهٔ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بیا یې را ته وویل

"زهٔ داسې عکسونه او ویډیو ګانې نهٔ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ویډیو ګانې مې نهٔ کړې پیدا، که یې نهٔ راکولې. بېرته راغلم.

لیونی جانان: "مرې که یې وژنې! څنګه شوې؟".

زهٔ: "یاره! هسې لګیا یې په خلکو پسې تهمتونه وایې. په یوهٔ دوکان کښې هم داسې عکس او ویډیو نهٔ وه چې هغه دې د ځايي خلګو وي. ټول د انګلیسي او هندي فلمونو نه او ګانې وې".

لیونی جانان: "مرې که یې وژنې! ډېر ساده یې په تعلیم یافته ورځ. اوس تنداره ګوره. مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.یو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې یې ډکه کړه او ورته وایه نوګې کاکړي هم پکښې واچوه".

ما ته یې ځادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ داسي شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجیبه عجیبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلۍ یمه............

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اټېک+دېکه تماشه دېکه.چرسي هلکه سترګې دي سرې دي. دبنګو بوټیا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي...............

یار مې شرابي په نیمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي
خود کشه دهماکه یم
تا سره مې پیار دی

داسي ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وړه یوګاني دي.یو ځل چې
راشي باربار به راځي .تا ته یې ارزانه در اچوم .خبر دی که
مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.مو ږ به ستا منندویه یو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار
روپۍ نهٔ غوښتې، دهٔ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مې ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه
دا ستا خپل دوکان دی".
زهٔ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نهٔ را ډکوله،نهٔ
یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایي کله نا کله راځه".
صالو را ږغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندي بوله چې دورهٔ
درب شو، نرسه راغله.لیوني اتڼ شروع کړ.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! شین خالی بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه دا واریـې بیا لـه هغه ځایه کیسه شروع کړه چیري چې یې پرې ایښې وه "مرې که یې وژنې ! صالو را ډېغ کړ ، راځه".

لیونی پر هغه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېښی وو .لېونی مخ کې موږ ورپسې وو.شا ته یې را وکتل "مرې که یې وژنې ! اوس مو یو داسې سړي له ورولم. دۀ که هر څۀ ویل تاسو به څۀ نۀ ورته وایاست،نۀ به خبره ورغبرګوئ. ما او دی سره پرېږدی تاسې تماشه کوئ".

یو موټي چې د سړک پر غاړه یې د یو دوکان پر تړه یو وړوکی کالی هوار کړی وو.خپل وړکی صندوخ یې مخ ته پروت وو.بر سبېره د پالش ډبې او بروشونه پرا ته وو. دی په سوچونو کې ورک ورته ناست وو. لېونی هغه موټي ته راغلو ، د سلام او روغبړه پس ور سره کښېنستو.

موټي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مري که يې وژني ! تهٔ يې نه وينې چې دوې يې
سترګې، دوه غوږونه لري. انسانان دی".
موچي له خندا شين شو ، په خندا کښې يې وويل
"دغه لېونی لا ښهٔ دی چې راشي لږمې وخندوي۔ يو څو
ناتراشې دی راتـه وکـړي او څـو زهٔ ورتـه وکـړم۔ دواړه د
يو بل پر خبرو يو څهٔ ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راتـه ماما مـوچي وايي۔
اوس نو د ماما موچي په نامهٔ مشهوره يم".
ماما موچي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې يوه
سړي بل ته په غصه وويل
"دا خپل زوی پر کونه کښېنوه۔ تولـه ورځ يـې دا زمـا
زوی په کونه پسې کړی وي".
ماماموچي وخندل
"ياره ! عجبه خلک دي په دې کې د کونې څهٔ کار دی" ؟
زوی پرکونه کښېنوه پلانی د پلانې په کونه پسې وي
پلانی د پلانې له کونې نه بېلېږي پلانی مې دا سې
پرکونه کښېناوو پلانې له ځانه لويه کونه جوړه کړېده
اوس که مو له ده کونه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره شوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو ـ دهٔ او لېوني په زوره زوره خندل.

موڅي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول ـ هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله ـ هغه هم پوه شو چې چای غواړي ـ چای راغلې موڅي ماما پیالې را ډکې کړې.

لېونی ولاړ شو پر پونده وڅرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ور پورته کړه.

موڅي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟".

لېونی جانان: "نهٔ".

موڅي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېونی جانان "مرې که یې وژنې ! شناخته یې دی ـ له خلګو د هر شي پوښتنه مهٔ کوه لېونی کېږې ـ خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځي ماما بيا له خندا شين شو
"اوس و دې لېوني ته څۀ وايې؟".
په دې وخت کښې يو ځوان چې ږيره يې خريلې، غونډ
تور برېتونه، تور پټکى، څپلى يې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موځي ماما موږ ته وويل
"دې سړي ته غوږ شئ چې څۀ وايي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته يې ويل
"تا سو خو د خپل سګرېټ له دې څخه يو زربرخ
راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې يوه ورته وويل
"ځه منا، تۀ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دى ورته کښېنستو، هغه سړى يې پر ځنګانۀ په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډيانو چې موږ مو په اختـه کولـو نـۀ وه
ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پرخندل.په ناستو خلګو کښې يو بل
ځوان چې خولۀ يې له خندا ډکه وه، ورته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تۀ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو
"چاي نۀ څښم ــ لـه دې رنـډې دا زربـرخ راواخلـه، ځم خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"نـه تـۀدا راتـه ووايـه دوی تـۀ پـه دې بـلا څنګـه اختـه کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تـۀدا نـه پېژنـې مـوراو پـلار چې کـوم نوموتـه پـرايښـي دي، دوی بـدل کـړي دي ــ يـو وايـي زۀ دلګيـريـم بـل وايـي زۀ خمـاري يـم بـل وايـي زۀ ځيګرخـون يـم ــ دا ستاسـي شاته وينـې دغـه دوه ځوانـان لـه مـوږ سـره يې بـډې کـولې ـ اوس يـايې (وايـي) مـوږ شـاعران يو ، کـاکړی هـم جـوړوي بيـا د کېسـټ پـر پـوښ د خپـل ټليفـون شـمېره هـم وليکلـې ليـا (لا) و سـندرغاړې تـه دا رنګـه کـاکړی ورولیکـي چې په غاړو کښې د ټليفون نمبر ووايي.
الله وی ماسـتېره ! پـه خـدای کـه درواغ درتـه وايـم ــ دا د کـاکړی غـاړو والا دونـې ډېرې پېسـې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د يوۀ شاعر کاکړۍ غاړې ياې- زمونږ بيا رېږ هم نه دی د کار- خاص دا سي رېږ مې دی لکه د خرې تړوخی- څوني روپۍ به مې ګټلګې وې- دوی چې يوه بدل جوړه کړي وايي زۀ د قام سترګه يم چې دوې جوړې کړي وايي زۀ د قام سترګې يم- هغه يې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

يار مې شرابي پر نيموشپو راځي

يا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

يا

خود کشه دهماکه يمه

بيا يې و ښايسته نجلۍ يا هلک ته ورکړي- هغه يې ووايي بيا نو دا زما رنګه رنډياني سګرېټ ډک کړي پر لار روان شي يوې او بلې خواته ځنګېږي- په دې اسره وي چې تن به څوک جانان راته ووايي تن به څوک جانان راته ووايي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووايي نو پوډر شروع کړي—هاهاهاها ماستېره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېـب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې
"دا واخله،ورشـه چې څـۀ پـه اخلـې هغـه پـه واخلـه ـمـوږ يـو هـم دغـسـي خلـګ لکـه دا تـۀ چې وايـې ـ کلـه مـو هـم پـر دې فکـر نـۀ دی کـړی چـې دا اوس ښـو تـه ځـي کـه بدو ته".
ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ور اوږد کړوـ هغـه سـړي ورتـه وويل
"اوس به يو څو کاکړي راته وايې".
ښادي : "هـو خـود يـې درتـه وايـمـه ـ نـوي کاغـذ پـېچ کـاکړی دي ـ پرون مي واورېدلې، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې
وبه وينم ښاهسته
که راچوتې سوه مدرسه
ټليفون د پېرنګي
د پره اسانه که ياري
يو زيرو بل د بل تري
په پسې اونيس او پچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره! دا رنګه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماستر: "ښادي! تا تر اوسه يوه يا دوې کاکرۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "يايا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکرۍ جوړېده څۀ زور غوړي اوس اوس به يوه درته جوړه کړم".

ماستر: "خه ښادي! تۀ يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل"دا يې کاکرۍ جوړه
زيړوتين سو چرمښکۍ
څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"ښادي! تۀ دا راته ووايه دا پودر تاسو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو
"يا منا دا زورور راوړي ـ زما غونډي ګيډړان دا سې چيري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېوني يې ولېدو بېرته روان شو.

موڅي ماما لېوني ته وويل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش يې کړم".

لېوني يو ګوټ وکيښ بل يې لا په پښه کښي وو. په دې وخت کښې يو لوی موټر خاص د موڅي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن يې ګوته کښېښوده. زۀ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېوني خو وو ولاړ.

موڅي: "دغه بيا راغلی. هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نۀ زۀ له مخه وزم نۀ دی شرم لري. زۀ خو خان ځکه ملامت نۀ بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړې دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي. موټر دې تړې ته پاس راوخېژوي. نن يې سم ځواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې راکوز شو- موږي ماما یې پر مخ په څپېړه وواهو- ګرېوان ته یې لاس ور واچاوو، تولې تنې یې ور پرې کړې.

موږي ماما چوپ ولاړ وو، څه یې نه ویل- کله چې هغه ورته وویل

"ستا د مور څۀ او څۀ"- دلته د لېوني رنګ سور او شین شو ور حمله یې کړه

"مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".

پر سرې ور غوټه شو- پوزه یې ور وینې کړه، ګرېوان یې ور څیري کړ- هغه وخت لېوني او موږي ماما دواړو جنګ کاوو.

سرې ناري وهلې

"و یې نیسئ، و یې نیسئ د خرۀ زوی لېونی دی".

دا وخت موږ او خلکو لېونی او موږي ماما دواړه نیولي وو. لېوني به دا ویل

"مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا

مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا

مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېونی یې قابو کړي- ما
هم له خلگو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت
کاوو.
د موځي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان
ته یې کوله
"اوس نو ښځه یې چې ځیري گرېوان کور ته لاړ شي-
خود به ورته وایې گریوان یو موځي را ځیري کړو- ښځه
به څه درته وایي؟.
زه خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو، پر ځل یې
وگرزولې".
په دې وخت کښې لېونی یې هو ښه شو موږ هسپتال
(روغتون) ته یوو ړی.
زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترگې یې له
اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پر دۀ د لیونتوب بله دا سې دوره
رانۀ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو ځکه مې ورته
وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره ! ناوخته شو ،زۀ به نرسه را وغواړم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښي د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هیڅ هم نۀ وویل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولي خاموشه دی.ما نه وو درته ویلي چې خاص خیال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ،ویدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ویدهٔ شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شریف مې را واخیست تلاوت مې وکړ بیا ویدهٔ شوم. سهار ور وټکېدو، زهٔ هم له خوبه را ویښ شوم. نرسې د لیوني د پاره کېک او چای راوړې.

زهٔ دې خبرې ته ډېر فکر یوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بیا ولې دا یوه نرسه د لیوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ویره ویره لیوني را ویښ کړ. د نرسې د چای او کیک کیسه مې ورته وکړه.

لېوني مخ ومینځلی را غلی. پورته یې پام شو

"مړې که یې وژنې! دا قران شریف چا را اخیستی دی؟".

زهٔ: "ما ولې؟".

لېوني: "مړې که یې وژنې! ښه خبره ده. قران شریف وایه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دی. دا سې نه وي چې تهٔ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځیني ملایان". کلک یې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څه پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې! ته څه خبرېږې چې ته نه یې بیا زه څه کوم. په کومه طریقه چې ما اېښی وو هغه رنګه نه وه.ځکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې.لېونې دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو.دا سندره یې په لوړږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې ایاره! ته خو هم سم دم لېونی یې.هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نه پوه کوې".

لېونې چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او ده هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ : "مرې که یې وژنې ! نیم ساعت پس لېونۍ په هوښ کښې راغلی. ما ته یې برگ برگ کتل بیا یې په وارډ کښې شا و خوا وکتل. مرې که یې وژنې ! زۀ دلته چا راوستم".

ما کیسه ورته وکړه.

لېونۍ جانان: "ښۀ ښۀ. مرې که یې وژنې !".

څپلۍ یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"

درځه مونږ هسپتال (روغتون) ته څۀ خلاص یو. صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی. مونږ درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونۍ کښېنستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې. یوه یې د ختیځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خوا ته وه بیا یې اکوبکو پر وویله. ما او صالوجان پر خندل.

دۀ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونۍ جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خوا ته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور،خو وو د لېوني په لاس. دی مخکې مور،ور پسې شو.چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېوني جانان: "موبايل راکړه". له صالو څخه يې هغه ميموري کارډ طلب کړ کوم چې يې د موبايلونو په دوکان کښې ډک کړې وو. ميموري يې موبايل ته واچوله ما ته يې وويل

"مرې که يې وژنې! راشه ويې ګوره".

مسلمانه! ميموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. يوې به وره اغږل، يوې به د ودې پخه وله، يوې به اتڼ کاو.

لېوني صالو ته وويل

"ته ولاړ شه دا يو څۀ شيان ستا د کتلو نۀ دي"

بيا يې يو دوې درې ويډيوګانې په را وکتلې بيا يې د هغه سرې د لور ويډيو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې مور، په هوټل کښې ليدلی وو.

ويډيو څۀ دا رنګه وه چې يو سړی نجلۍ ته وايې چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وايې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مهٔ کوه، خدای ته وګوره-هر څهٔ مي ستا و منل-دغه ناجايزه مهٔ را باندي کوه"

.خو هغه څوان ورته وايي چې

"ستا عکسونه او ويډيوګانې په بازار کښي رسوا کوم-نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وايي

"اوف! زهٔ څهٔ خبره وم چې تهٔ به ما رسوا کوې-ما چې له تا سره هر څهٔ کول په دې وجه مي کول چې تا راسره د وادهٔ کولو قول کړی وو".

په اخر کښي يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

يقين وکړه چې لاس او پښو مي کار پرېښودی-حق حيران پاته شوم چې يا خدايه! دا څهٔ وينم. دستي مي ورته وويل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبايل پورته کړی له مځکي يې وويشتو-موبايل توتې توتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !
مرې که یې وژنې !
حقیقت ډېر ترخهٔ وي. دلته دا سې هم کېږي".

بیا کښېنستو. زما خو یو د تولنې په کړهٔ وړهٔ او بل په موبایل هم زړهٔ شین وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هیڅ وخت مې نهٔ شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زړهٔ را ننوتی وو- بې لېوني مې ځان یواځې ګڼلی.

لېونی بند ته ورځرمه غرهٔ ته وخاتو. صالو حیران حیران راته کتل- خود به یې دا سوچ کاوو چې موبایل یې ولې مات کړ- موږ لیدو چې لېونی د غرهٔ څوکې ته ورسېدو.

زهٔ او صالو سره کښېنستو. صالو ته مې وویل چې
"زړهٔ مهٔ تنګوه. لېونی دی څنګه یې کوې".؟

صالو په کم عمر ډېر پوخ وو- د ژوند په ترخو او خوږو ښهٔ پوهېدو- دومره باکماله او ځیرک انسان وو چې ما او لېوني ته یې د ورونو غوندې عزت راکاوو.

لېوني په غرهٔ کې په زوره نارې وهلې
"مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده،
مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده،
مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې موږ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه یې لنډه لنډه کېده. پر ما یې غېږ وګرځوله

"مرې که یې وژنې! خوا مۀ بدوه بیا زۀ بل موبایل در اخلم".

زۀ: "زۀ د موبایل په کیسه کښې هم نه یم خو په تا مې زړۀ شین وو. ما ویل چې دا سې نه وي بیا بې هوښه شې. دا سې مې هم نۀ یې پرېښې. تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".

لېونی بیا په توپونو شو

"مرې که یې وژنې! یاران زنده باد

، ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو. دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې ور خلاص شو. نرسه بیا راغله. دۀ اتې واچاو.

د لېوني په کیسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شیان په سترګو وینې. د نرسې را تګ به دا سې بد رابانده لګېدو لکه ناګهانه چې یو څوک چیغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زۀ: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".
لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته
.

لېوني: "مرې که یې وژني! هغه خوارکی او تۀ پیاله کومې خوا ګډشې)
د څۀ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژني! مور ښار ته ورسېدو مـوڅي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې ـ روغبړ وشو ـ دۀ د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.
ما پوښتنه ځیني وکړه چې هغه ورځ بیا څۀ وشو؟".
موڅي: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو.ما ته دوکاندار وویل
"وروره! اوردي توی کړی ـ تا دا څۀ کاو ـ دغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به هغو سوکان او لغتي در کولې هغه څوان به له سړيو سره راشي ـ خان خو دي په بې عزته کړی او اوس مور په بې عزته کوې".

چا به راته ويل چې

"غورزه خان با سه اوس به خلک در پسې راشي لاس تړلي به دي يوسي".

ما د دوی په خبرو غوږ نهٔ نيوو ـ لاړم هوټل ته مخ مې ومينځلی ـ پوره يو ساعت پس يو سپين ږيری سړی په موټر کښې راغلی، زهٔ يې د لاس په اشاره ور وغوښتم ـ زما د زړهٔ درب شو چې دوکاندار خو سم ويل چې وړي دي بيا مې بېرته له خان سر سوچ وکړی اوس خو هسې هم کښېوتی يې چې څهٔ وشي بيا به يې د حل لار لټوې.

زهٔ په دې سوچونو کښې وم چې په موټر کښې ور سره کښېنستم ـ سپين ږيري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ووتو.

سپين ږيری: "زويه ! څهٔ کيسه وه"؟

ما ټوله کيسه ورته وکړه. دهٔ ويل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ورکوي".

مسوځي: "هيڅوک ناصالح له موره نهٔ پيدا کېږي ـ تهٔ اختيار مهٔ ورکوه ـ موټر څيني ودروه چې دی غريت او در پدري ووينې په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری: "څهٔ ووایم ـ بچیه ! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده ـ زموږ له بې غورۍ زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هر چا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ـ وروره ! دا (لویې) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول خوانان سړهٔ او شنهٔ کېدل چې موځي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پر تا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین ږیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاځه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم.دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې ! دا خو د ېر بشهٔ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! هغـه دا چې کـوم کارونـه زمـوږ وو ، هغـه اوس تاسـو کـوی او کـوم چـې ستاسـو وو ، هغـه مـوږ کوو ـ د دۀ پـه خپلـه پـه نـوره کيسـه سرخلاسېدو".

موځي ماماوخندل

"لېونو ! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېوني جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! د دې تـولنې خلـګ ولـې تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماماوخندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو ! کوم ستېشن دي په ونيوو".؟

لېوني جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! هغـه مخـامخ کوځـه کـه دي پـه يـاد وي ـ د هغـه دېـوال سـايې تـه چې پـه تـک سـرۀ ژمي يوه سړي ښځه کښېنوله".

موځي ماماوخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سـي نـه وي چې تا سوشـکيان شـي ـ دادا سـي کيسـه وه ـ يـو وخت مـې يـو سـړی ليـدو تېـر شـو ، ښـځه ور پسـې وه ـ لـه جـامو د بـره خـواره ښـکارېده ـ دوه واړه ماشـومان ورپسـې وو ـ يـو هلـک بلـه نجلی وه ـ يـو ماشـوم يـې پـه غـوځي (غېـږ) کښـې وو ـ پـه هغـه مخـامخ کوځـه کـې يـې ښـځه او ماشـومان پـه سـارۀ ژمـي وسـايه تـه کښـېنول ـ دی پـه ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوو چې

"ته دې خره ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.

زه لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خره ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.

وهغه غټوکې ماشوم ته یې ورږغ کړ ـ هغه ترکی وچکی ماشوم، پوزه یې بښېدله، په کړپېدلو زامو راغلی ـ لېوني یو ځو خوږې ورکړې ـ دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.

بیا یې ما ته وویل

"مرې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلګ دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړه شته چې له دې ځایه ځخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خوله کښې وه چې هغه سړی راغلی

"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کړه يې وژنې! ښځې ته نۀ، ماشومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تا سو موراو خور نۀلرې؟".

څۀ چې يې پرخولۀ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلک راټول شو- هغه سړي يې په زوره بوتلو- ټولو لېوني ملامتاوۀ- سړي خلګو روان کړی وو، دۀ پوچ ردويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل

"تۀ اوس له دې راندۀ اولسه ګيله څنګه کوې".؟

نۀ د هغه سړي چې پوچ رد يې ويل، نۀ د ښار د خلګو دې ته فکر وو چې دا خو لېونی دی- په دې خو خر هم پوهېږي چې لېونی دی- تۀ د دۀ بېر سر، بيره ږيره، څيري جامې بيا هغه پوچ رد وايي.دی خاندي.

په دې وخت کښې هغه ځوان هم راغلی چې له ما سره يې جنګ کړی وو.له خلګو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خو دوني کيسه ده هم نه-دا لېوني خو ښه کار کړی دی".

موځي ماما ماته سترګه ووهله- مطلب دا چې دۀ ته ګوره- په دې وخت کښې هغه ځوان هم راغلی پر موځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ- مور هم روغبړ ورسره وکړو.دی کېنېنستو موځي هم ښۀ عزت ورکړ.

ټول دوکانداران حيران وو چې دا کومه کيسه ده— موځي ماما د دۀ پاره چای را وغوښتې— دی خاموشه وو مور ته يې حېران حېران کتل.

موځي: "تر دې کيسې پورې يوه بله د خپل کور کيسه درته کومه- زمونږ يو نژدې قريب وو- هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه— د وادۀ يوه مياشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه،مور ته يې ويلي وو

"ددې سري خو پر ماشک دی وايي تۀ په موځي توره يې".

مور يې راغله ما ته يې ويل

"تازکه !له ځانه سره پام کوه-د نجمې مېرۀ د پر تور زړی سړی دی.دا سي نه وي څۀ تاوان دروه نه رسوي".

ما ورته وويل

"خدای به هر څۀ خېر کړي-تۀ کورته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه.ځان مۀ پرېشانه کوه".

په سهار مې د نجمې مېړۀ چې زما اخښي کېدو پيدا کړو ورته ومې ويل

"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده-دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی-بل وار چې دا سي خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خورا و مور لري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نهٔ وربږدې.
هر څهٔ چې مې ورته وويل د سړي تر خولهٔ يوه خبره نهٔ را ووتله".

موځي ماما چې دا کيسه پای ته ورسوله نو رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وويل
"تهٔ مېلمه يې".
ځوان په ځان کښي ورک وو لکه چې بل ځای يې دا سې مجلس نه وي اوربدلی ـ ليوني چې د چای د راتلو په وخت کوم تو پونه وهل ـ ځوان د ومره وخندل چې له د پرې خندا يې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامهٔ پوښتنه وکړه.

ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالوجان".

بريالی: "ماما ! د لېوني تو پونو خو ستا کيسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دې نهٔ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو مور تول په سترګو وينو چې تربرونه و ترلو ته څرخېږي (نښتېږي) ـ د جهان خلک د اکا له لور سره وادهٔ کوي ـ دا ستا څهٔ رنګه کيسه ده؟ ـ زهٔ نهٔ شوم پوه". ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسوځي: "زما بابا دوه ودونه درلود - زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو - زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو - یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي - قسم در سره کوم - طلاق درکوم خو په یو شرط - پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس ېښی وو - بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه - د دواړو خوښه وه - بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښې اوسېده - اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه - زهٔ یې هم د جومات د خادم کورته ورسره وړی وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته دېر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي - پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"

بیا یې زهٔ خپل کورته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه څکه له ادې سره پرې يښې وم چې زۀ پرتې وم-دوی وای چې
"کله کاکا تۀ له مورکۍ څخه ورې نو هغې د برې چيغې وهلې.د خدای رويونه يې ورته ګرزول".
د هغو چيغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې څخه جدا کړی وم بيا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شيدې راکولې-دغه رنګه زۀ او نجمه په يوه غېږه او يو ځای کښې سره لويان شوي يو-اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".
بريسالي: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی-دا سې خلګ خو د ېر کم پيدا کېږي".
دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د ليوني کيسه يې بيا سره را پرې کړه.
لېوني: "مرې که يې وژنې !بيا راغله.لچې ملا يې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ویل چې"ډېر مه ږغېږه.
پردماغ بوج مه راوله".
په حقیقت کښې مي نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"ته دغه
وګوره. په ستړی زه یم.لارې دا ورښيي".؟
تر ورهٔ د وتلو په وخت کښې یې راته ویل"ډېر يې مه ږغوه.
دی که لېونی دی ته خو پرسود يې.د نشې ستن مي ورلګولې
ده.ډېر يې مه تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې
ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.
لیونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی.پر پُونده وڅرخېد و"لیلو
لنبته ده".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مي
ورلګولې ده ،له ما خپلې کیسې وغواړه چې درته کوم يې.
مرې که يې وژنې ! ما څهٔ ویل؟".
ما د کیسې پای ور په یاده کړه.
د دهٔ کیسه شروع کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! دبریالي له خبرې سره موږ ټول له هغه
ځایه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېوني په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېي پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ورووتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دهٔ وویل "څوانه ! زهٔ خو د بازار خلکو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر ځان لهلویانو سره ګرځي او بل له هغه لېونې سره؟.

صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له ځان سره یې مهٔ ګرځوئ".

زهٔ: "کاکا ! تهٔ دا راته ووایه چې صالو مخکې ښهٔ وو که اوس؟".

کاکا: "څوانه ! که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځیني خوشاله دی".

زهٔ: "کاکا قسم نهٔ در سره کوم خو دا باور درکوم چې مور که ستا زوی ته ښه نهٔ ور رسولو، بد هم نهٔ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښهٔ دی بیا راتلې ولې".

کاکا: "زویه د خلګو دې زوی مړشي تېرېې ایستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څهٔ وایې، و دې وایې".

د صالو پلار مې ښهٔ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدهٔ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښهٔ په تسلي بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موځي ماما پر تړه ناست وو.د موځي ماما پښتې پرته وه دی نۀ ښکارېدو. مورِ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی يې خوراوۀ خندل يې"لېونو ! بيا دي څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مۀ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړې دي.کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل ،کله څۀ وکړم کله څۀ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

مورِ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلګ يې خوږنه کړي ياله خلګوور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موځي ماما ترې له هره ورځ راتلو . کله کله به بريالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرى غلطه شوې ده که وخت د اذان دى؟".

زه: چېګرى. ته مې وکتل."نه د مولوي صېب ګرى نه ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نه وي لېونى راشي بيا مو نه پرېږدي وايي به په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نه کېږي".

له دې وروسته مونږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښار کښې روان شو. سوکه سوکه تلو په ښار کښې به د جمعـــــې د لمانځـــــه پـــــس د ېـــــر رش وو د موټرسائيکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرهٔ ټانګو به اکثره سړک بند کړى وو. د ښار زورورو به ورته پوچ رد ويل دوى به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرهٔ به يې وهل،هلې ځلې به يې جوړې کړې وې . د خرو په غاړو زمرغو او بل خوا د ريړى والا ږغونه هر شى په پنځهٔ پنځهٔ . چابه ويل ارزانه شوې کېلې،چابه د يوهٔ شي نارې وهلې چابه د بل شي.

له بلې خوا به د موسيقي ږغ وو ،د ېر خوند يې کاؤ. د دې ټولو ږغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړى وو ،زهٔ پکښې ورک وم. و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېونې په انتظار وو.

دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني تر رارسېدو له مخه يو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډبره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له ناري سره سمه ډبره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده

لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره يې روغبړ وکړی.

لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.

لېونی جانان: "مرې که وژنې !هغه سپين وېګن وينې سرچې يې د وورولـه ګونيـو ډک دی، هغـه تـه وخېژئ .ورتـه ووايا ست موږ منوجان کلي ته څو.لـه بندوال سره مو کار دی".

موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وګرزېږه ګونی کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمر لوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ يې ږغ کړ.

استاد: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورېِ را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "مورېِ؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړی وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو مورېِ ور پسې چې ورسېدو،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالی

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداري راغبرګ کړم.

زۀ: "چې د دۀ له کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه. ياره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره! يو څۀ وخت د پېر ور سره په تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خداى را وشرمول. يو سپين ږيرى پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو. يو ورځ مې پلار ښار ته بوتلى هغه په ښار کښې لګېدلې د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زموږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه يې لګوله خونې ته راغلى، موږ ټول ورولاړ شو. له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو، بالښت ته يې کښېناوو. کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې پياله هر يوۀ سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې د ستې ډوډۍ راغله. له ډوډۍ پس په ګپه ګپه کښې، هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکي په څاک يې پاکولې.

تولنه لبونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: مخ ورواړاوو.

"مرې که یې وژنې ! کاکا ! دا ملایان وایي دا څیني تولنې مور خور نهٔ لري، نهٔ تر له مالومېږي. ستا څهٔ خیال دی؟".

کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې. "زویه ! څهٔ خبریم. خدای دې په دوی کوي، موږ خو نهٔ دي لیدلي".

زهٔ: چې ورغبرګه مې کړه. "کاکا ! بیا هم ستا زړهٔ مني چې که مور، خور یا لور په لاس ورغله لاس نه تراړوي".

کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.

"زویه ! زموږ یقین دی. ولې ملایان دروغ نهٔ وایي. ملایان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لېوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو. "مرې که یې وژنې ! موږ کله ویل چې دروغ وایي . موږ وایو چې دوی په خپله نه پوهېږي که خلګ پوه کول نهٔ غواړي. دا موږ منو چې ملایان څهٔ وایي هغه حقیقت دي. لیکن دوی موږ دا سي نهٔ پوه کوي لکه دا اوس چې زهٔ په دې خبره اولس پوه کول غواړم".

زهٔ: چې خبره بله خواته واړوله. "کاکا ! د دې غارې به څومره وختونه کېږي چې وایي

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یواړیې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو۔"زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی .هغه بیا تاسو پرګوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو یایم ښۀ کار وو۔ اوس په دې هم پوهشوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی .په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده.زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی .کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه.زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس ورورل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا۔پخوانې خلګ ځۀ لېونې نۀوو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله،دی به په خبرهم وو ځۀبه یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي.ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

بولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت.څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد ہوالی نه وې نه د اوس په رنگ پردې وې .زموږ ښځو له مېړو، پلارو او وروڼو سره سم کار کاوه .لوڼه،وابښهٔ او بوټي، له بېځي لرې لرې به یې اوبه راوړلې .پردې ښځو چا پېرداري کوله .دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې گرځي .ښته د نر زوی چې په کېږد ورو گوري.

دا اوس زمانه په چارد ہوالی او په پردو ښځې راگرخوي.زهٔ هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د ہوالو ښځې نهٔ راگرځي .له خانه د سرې زامن جوړ کړی-دې ته بېځي حېران یم چې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څهٔ گړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل."زویه! دا زما تجربه ده چې د مېړهٔ په ښځه بروسه نهٔ وه .د ښځې په مېړهٔ بیا ښځه په پردو او د ہوالو نهٔ راگرځي دا یاد ولرئ.

زهٔ حېران ودې ته یم چې دا بلا دو دونه له کومه راغلو،چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اورېدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوي برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته.په دراوي کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې.دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله، وسیله او ایمانداري.دا په دراوي کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوي برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه."زویه! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کور ته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوا راتېر کوم".

دۀ چې اتې ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای ویده شو ، زۀ هم ویده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدی، ورمې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! لچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې ! کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډی راوړه. چا اوله پیاله ځینبلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېونې جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېونې جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېونې یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! څهٔ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ویې وخندل."مرې که یې وژنې! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مورې ښېخې د پر وخندل. وروسته

لبونی جانان: بندوال ته مخ وروااړاوو.

"مرې که یې وژنې! ستا څه خیال دی زمورِ مور،خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پیاله په لاس کښې وه،ویې خندل.

"تهٔ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅیښو یا یو سګرېټ وڅکوو".

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې! مورِ ولاړېږو تولهورځ خو به تا ته نه یو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پیاله کښېښوده.

"ښهٔ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنیادي بشري حق ګني. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګني. دا خو هسې زمورِ خیالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي. ښځه او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نهٔ شرمېږي چې یو بل ته ځرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په ټولنو کښې خو بدمرغي دغه ده زده کړې خو بیخي لرې خبره ده. د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. ټوله ورځ مو د ډېر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لوڼې او خوندې تېښتوو، پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلهٔ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مهٔ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مهٔ وای .د دې ټولنې د غلهٔ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو ،ستا پرېږه دا خو يو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتي پسې يو.

ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلگ څنگه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ. يو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وايم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساينس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي. ساينس خو يې د ژوند لاروي وکړه.موږ خو نه د دين شو نه د دنيا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دي نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېنداري دي هم نه را گرځو.

ستا څۀ خيال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زموږ وېچيانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لېونی جانان:ولاړ شو څپلۍ يې په پښو کړې.

"مړې که يې وژنې !د دې يوۀ سوال ځواب لا راکړه.دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولی.اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلگو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړې چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څه کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګنې که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بد مرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لېونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو دا سکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. او ستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راځي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د ېر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښهٔ به د زړهٔ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !زهٔ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زهٔ: "څهٔ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !زهٔ به و سري سري ته د رېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ځینو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست "لېونی دی".

زهٔ چې ومې خندل. "یاره !نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن وادهٔ دی زهٔ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دوډی له به ور شوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تهٔ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زهٔ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تهٔ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېوني زوی مړي زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، د سترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. موږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلی یې هم دې ښۀ وکړل. ګني سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځیني اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.

ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "تاني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي ترډېره د شپې خوب نۀ راځي".

ناني کاکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

ناني کاکا: پر ږیره لاس تېر کړي وېې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تۀ لېونی یې دا کوم اول وار دی،داسې کیسې خو په مورږ کښې بېشمره شوې دي.د تورې تیارې د یارۍ خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څۀ خبر دي".

په دین ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو یې داسې پیل وکړو.

دین ګل: "تانیه! هغه خو به په تیاره کښې وو.اوس چې یې د پلار له موره سره یاري شي لور یې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بیایې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وارد ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه تانیه! داسري له خدایه وېرېږي څکه یې په دې کښې سودا اړه ده .مورږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دۀ تر دې خبرې پورې یوه خبره را په یادشوه.

هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک ولیدي".

تانی کاکا: "کوم ملا تاجک؟

ملک کاکا: "یاره! هغه ملا تاجک د ېر ښایسته اذان چې یې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې ولیدو.ما څۀ پېژندلی دۀ روغبړ را سره وکړو.ما پوښتنه څېنې وکړه سریه چېرې ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! مورږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څهٔ ګناه کړې ده؟".

دهٔ وویل"ملک کاکو !څهٔ درته ووایم؟".

"ما ورغبرګه کړه بیا هم".دی یو څهٔ وخت چوپ ناست وو سرېې ځړولی وو.ما بیا پرېږغ کړو "ولې ملاجانه !"

دهٔ وویل"یاره ملک کاکو !دلته درې قانونه دي.یو ستاسو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوهٔ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ورکوی یا زوی ته واده غواړی له یوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوي".

ما ویل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ویل"که بده خبره نه وایه نو زهٔ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د ېر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وویل"بیا دې څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما
ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی په کړی".
د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ
شو"خدای خو دي هغه وخت راولي چې زموږ خوندي او لوڼي
په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ،
هر څوک تر مړوند نیولای شي".
دروازه وټکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونی: "مرې که یې وژنې! یو خو دغه ترسه لېونۍ زموږ ګرده کیسه را ګډه وډه کړي. ښځه نو ما ویل چې د وادهٔ څخه راغبرګ شوو نو لېونۍ تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. داسې ورک شو لکه تاچې نهٔ دی لیدلی بیا موږ هم نهٔ دی لیدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. موږ به موځي ماما ته راغلو د لېوني بې دیده به بېرته رخصت شو. موځي ماما به یو څهٔ د لېوني څهٔ به یې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسې کیسې به یې کولې چې سړي ببخي یقین نه شو په کولای.

مثال لکه دا کیسه

"زهٔ یوه ورځ له دوبۍ څخه په جهاز کښې را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښې مې سفر کاوو. ښایستو ښایستو نجونو په جهاز کښې خذمت کاوو. یوې وماته ببخي د ېر خوند را کړی. واریه نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سر جي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کورودان".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سر جي! څۀ به کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه ـ پاتې رسۍ مې پرا ووېه واړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه. رنګ يې تک تور شوی وو. ما ول پانه را واخيسته.

نجلۍ: "مهٔ کوزېږه".

"چې تول مري يو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم. نورو خلګو رسۍ تينګه نيولې وه. په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم، وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونيولم، تول خلګ راغلو داد يې راکړی. جهاز روغ رمټ پر هوايي ډګر کښته شو. ماته يې کرايه بېرته راکړه. افسرانو نورې پيسې هم راکړې. سواريانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم يې دعاګانې راته کولې. عکسونه يې را سره اخيستل. په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ څلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخيستل بيا يې له ما څخه ادرس طلب کړو.

بېخي د هر وخت پس د چا هغه د جهاز کيسه په ياد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیست و خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو- اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښېښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو- مور پوهېدو چې موځي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی- د دهٔ سرېې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا ځخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې- موځي ماما ویل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

مور له موځي ماما ځخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول- ما پر مرونډ وپېژندی چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ زما له سترګو لاس لري کړو- دومره کلک یې مچ کړم چې کله مور هم نهٔ یم مچ کړی.

زهٔ: "چېري وې لېونۍ اوس کار دی چې تا وکړي؟".

لېونۍ جانان: "مرې که یې وژنې! بس نور مې مهٔ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت یم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بیا یو وار پر پونده وڅرخېدی - مور د ماما د جهاز کیسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شین شین کېدو- په دې وخت کښې بریالی هم راغلی- مور هم ښهٔ په تپاک له بریالي سره روغبړ وکړی.

بریالی: "ماما! که ستاسو خوښه ده درځئ نن صحراته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- یو ساعت به سره وخاندو- په څهٔ بلا مو کښېستم بې له تاسو په خدای که نهٔ کور خوند راکوي، نهٔ بازار، نهٔ نور یاران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وایي چې لېونی شوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورتــه وایــم ښــۀ دی چــې لېــونی یــم ــ چرســـي او شـرابي خـو نـۀ یـم ــ دوی وایـي بـس پرېـږدی یـې دغـه خپل ژوند خرابوي".

مـوټي مامـا ورسـره خوښـه کـړه ــ زۀ، صـالو، لېونی او مـوټي مامـا لـه بریـالي سـره پـه مـوټر کښـې سـپارۀ شو ــ زمـا پکښـې خیـال وو چـې د بریـالي پـلار مـوږ تـه کتـل چـې مـوږ لـه بریـالي سـره مـوټر تـه وختلو ــ د دوی او بریالي پام ورته نه وو.

مـــوټر چـــې څنګـــه روان شـــو بریـــالي مېمـــوري وروا چولـــه وېـــل یـــې "دا ښـــۀ پـــه غـــور واوری" چـــې څنګه بدله شروع شوه

.

لېـــونی جانـــان: ورغوتـه شـو مېمـوري یـې بېرتـه را ویســـته "دا پرېـــږدئ ـــ د دۀ تـــر ږغ خـــو زمـــا د اربږي ږغ هم ښه دی".

لېـوني ناتراشـه غـاړې شـروع کـړې ـ د یـوې غـاړې سـر د بلې پای ـ لګه.

که له کښې یې که له پا سه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه يې نوري هم وويلې ـ واقعي هم د لېوني ښځه ډېدن ږغ وو ــ موږ خندل دي لګيا وو خپلې بابولالي يې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله ـ پرا سمان نرۍ نرۍ وريځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو د باران په نري پشم ناوده کاني به ځلېدو ـ ښخي د پرخوند يې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښيښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنيغزيان ښکارېدو ــ اوښان، کوچيان او رمې د پر خوند يې کاوو ـ يو ځای يو شپانه پر ډبره ناست و ، شپېلۍ يې ږغوله

.

لېونی جانان: "موټر ودروئ".

بريالي موټر ودرولی ـ موږ هم راکوز شو ـ لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخيسته ـ دا سي شپېلۍ يې وږغوله چې موږ حېران حېران ورته کتل ـ شپانه په شاه يوه د شمسي وره ښيښه هم اخستې وه.

بريالی: "دا ښيښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبايل په چارجوم".

بريالي: "دلته موبايل کار کوي؟".

شپانه: "نۀ !".

بريالي: "بيا نو څۀ د پاره موبايل ګرزوې؟".

شپانۀ وخندل ـ زموږ سر خلاص شو چې شپانۀ د عکسونو ويډيوګانو د پاره اخيستی دی.

بريالی: تـۀ ښکاره کړه چې ويې ګورو ـ څۀ رنګه موبايل دي دی".

ساده شپونکي خپل موبايل بريالي ته ونيوو.

"ها دغه دی ويې ګوره".

پـه دې خبرو خبرو کښـې يـې لـه سـاده شـپونکي سـره داچل وکړی.

بريالي: "دادي په څو رانيو؟".

شپانه: "يو څۀ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بريـالي پـه دې وخـت کښـې د سـاده شـپونکي مېموري تولـه خپـل موبايـل لـه را اړولـې وه ـ بريـالي بېرته خپل موبايل شپون ته ورکړی.

لېـونی پـر پونـده وګرځېـدی"واوره راواوره پـه ښتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه- بېرته موټر ته وختو- هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې تر ننه پوري دومره نهٔ دي خندلي- ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو- ټول له موځي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم- کور مې څهٔ کار وو- دریمه ورځ صالوجان کورته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم- موځي ماما هم ګیله من وو- ما هم خپله حال ورته بیان کړ- موځي ماما د هینداري په رنا هوټلي ته د چای وویل- چای راغلې مور وڅیښلې- ټوله ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والا د موځي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره را سره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موځي ماما: "خېر خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زهٔ د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ ښن مې د زوی وادهٔ وو ـ زما له یاده وتلي وو ،لېوني ته مې د وادهٔ ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی ،د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زهٔ که دي نه واي را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوډی راشخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي" ـ ورورو ره ! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې رابیي".

د ستي یې بریالي ته تیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسي وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو ـ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما ! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته ـ مرې که یې وژنې
! یاران زنده باد".
پر دوی هم لکه لمر چې راوخېژي خوشاله شو ـ
لېوني مور له خلګو لېري پر یو هوار ځای یې کالي
کښېنولو ـ ماما خوارېــې د پـروړتـه وویل "دا
مېلمانه کالي ته راوله" ـ دا خبره بیا په لېوني چا
منله .؟
ماما خـوارېـې د لاس د مینځلـو اوبه په خپله
راوړې.
لېوني جانان: "موړ دا ستا غوښې نه خورو ـ موړ ته
پیاز په غوړیو کښې را سره کړئ".
ماما یې سره کړي پیاز راوړل، دوی مو وخوړه ـ
لېوني جانان: "یارانو ! ورشئ دوی به غله وهلي
وي، خپلې پوښتنې کوئ ـ زه به دلته یو ګړی اتن
واچوم".
له دوی پس راغلې ترخې چای مو له ناستو
خلګو سره څیښلې په خبره مې څه داسې شروع
وکړه ـ "یاره ! هغه د چا خبره چې (نه دې وژلم د
پلانکي مړه او ښه دې په رالیدله) دا اوس څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل واده يې هم وي- دا نور خلک بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوه او بله ځايه ښځې راولي-هغه هم يو يو نه په پنځو،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور څنګه ترله مالومه شي يا دا چې د پلارېي له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مورته خلک بياي،ورور خورته ، پلارلورته، اکا وربرې ته ،تربور ترلې ته-دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلاني-که پوښتنه پسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو-يا پلاني له خوره سره موبائل نيولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي-تول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ وويل "چېري دي د دې ټولنې ملايان،خانان،پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به تاسو تولو اورېدلي وي ليدلي که مو نه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چې هرچا داسي يوه کيسه اورېدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلکو ته کوو".

رفيق:"ستا په دې کښې څۀ مقصد دی؟".

زۀ:"يو مقصد مې نه دی ــ دا ګورم چې څوک رښتيا ويلای شي که نه. اول وار زما دی.

زمونږ يو لرې قريب دی ــ زوی ته يې وادۀ وغوښتو ـ هغه هم د خپل ورور لور چې کله يې نجلۍ را وادۀ کړه، هلک ولوړل که زۀ نجلۍ خپلې خونې ته راپرېږدم ـ که به هلک ته د نصيحت د پاره څوک ورغلو، هلک به ويل"زۀ دا نجلۍ څنګه وکړم ـ د دې له مور سره ما خپل پلار ليدلي دی"ـ هغه هلک که هر څو وخت تېر شو له خپلې خبري نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړی".

يو ساده سړی چې له مونږه لېرې يو بالښت ته ناست وو، د چای پياله يې په لاس کښې وه پټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لـه سـترګو پورتـه کـړي ویـې خنـدل"مـیا دا خـو لا ښـهٔ دي چـې نـراو ښـځه دي ـمـا خـو یـوه ناشـوده ولیده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادهٔ؟".

دی چـې پـر خپلـه کـړې خبـره پښـېمانه ښـکارېدو"یـا پېغلي".

"یـو بـل سـړی وروره! پـه دې کښـې شـرم نشـتهـ زهٔ بـه یـوه کیسـه درتـه وکـړم د یـو سـړي د خـور زوی د یـو چـا پـرلـور تکـان وکـړو بیـا مـوږ هغـه سـړي تـه ورغلـو ورتـه ومـو ویـل د پـرغلـط کـاریـې درسـره وکـړو اوس دا لـور ورکـړه د دوارو بـه عـزت خونـدي شـي د خـوارډ پـر وویـل وروره مـا پـر پـږدی مـا مـه مجبـوره کـوی بـس کـم غلـط کـارچـې یـې راسـره وکړو،تـر هغـه بـه زهٔ ورتېـر شـم"ـ د دې خبرې بـاوجود هـم مـوږ هغـه سـړی تنـګ کـړی ـ اخـر هغـه سـړي مـخ را واړووـ د هلـک مامـا تـه یـې وویـل"تـهٔ ورشـه لـه خـوره پوښـتنه وکـړه چـې زمـا لـوریـې و زوی تـه روا ده کـه نـاروا"ـ مـوږ تولـو لـه شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړي "یاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وشتګ ته یې ناست سړي وویل "خاوري مو شه مسلماني ـ مسلمانان داسې وي ـ یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم ـ یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې مو د سکول ماشومان کوزول د وویل "مړور مې ناروغه ده که دي ماشیګر ډاکټر ته راسره یوړه". ما ورته وویل "سمه ده".

ماشیګر میلمانه راغلو ـ اوس حېران وم چې له میلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم ـ زه له میلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی ـ میلمنو وویل "ته ور سره ولاړ شه ـ موږ ناست یو خپله ګپه کوو، ته به بېرته راشې" ـ زه ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ورسره یوړه ـ یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه ترمرګه ورسوی بیا یې راوړی ـ اوس ور شئ تیسټ یې وکړئ ـ وینه یې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورو ورغلو هغه لېب اسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته- دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړهٔ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تهٔ د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زهٔ حق حېران ولاړ وم- د ښار خلګو راته کتل- دهٔ ښځه په یو کشوله پلارېې پر بله- آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده- مور هغه تیستې پرېښودی- دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختي یې پلار له ماجته زمور کور ته راغلی معافي یې غوښته- د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی- دا یو ګروپ وو- له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې- یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه، هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې "مور يې را وغواړو تا په ګډه وو ـ ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوي" ـ هغه که هر څو وويل دا مې کورودانه ده ـ نه منل کې ده ـ تر جنګه سره رسېدلې وو. په دې تول خلک خبر دي.

بله يو سړی چې د ېر په کرار راته رغېدو "ته هغه سړی وګوره په کوريې خلک وزي تنوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي ـ په خپله د پلانې په ښځه تور شو ـ و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه ـ دوی وايي "له هغه مشره سره د ېر خلک ناست وو، يو سړي راغلی مشر ته يې وويل "ته زما په کاريې" ـ هغه وويل "هره خبره چې ده ووايه" ـ که يې هر څومره خان تينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل "زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې "سړيه! دا تور تول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه ـ ورور مې د غرمې د ودې راوړه ـ لېونی ولاړ شو اتڼ يې واچاوو ـ ورور مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې ورور مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومينځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ يې پخ کړی وو.
لېوني چې وليدو له خندا شين شو بيا ولاړ شو ـ ما پر رېږ کړو "راشه ياره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".
لېوني: وخندل "مرې که يې وژنې! خلک خو وايي چې (پيلان ساتي دروازې به لويېږدي ـ زه خو وايم هغه دي بېخي د دروازې نوم نه اخلي).
مرې که يې وژنې! يوار د دېګ سر بند کړه ـ يوه ګپه را په ياد شوه".
ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.
لېونی: "مرې که يې وژنې! سرې پر دودې ګپې نه کوي ـ يوه ډېره پخوانۍ د اسکول د وختو کيسه را په ياد شوه ـ موږ د يو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانه وو چې هغه زما کلاس فېلو نه بلکه زما عزيز هم وو ـ يو زه بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانه وو چې کالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوارې ګرې هوار کړې ووـ د دوی خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زد کړی وو ـ مور دري وو ، څلورم سړی نهٔ وو ـ جمیل (کورېه کلاس فېلو) کورته لاړ ـ له هغې خوايي لالټین ، خپل پلار تاش ته راوستو ـ مور به پر حېران شو چې "ته دې سري ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی ،تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نهٔ شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې "ما لمونځ نهٔ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې ـ مور تول دباندې ناست وو بیا ویدهٔ شو ـ ګوره په دې کښې څو مره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور ناري وې چې د جمیل بابا ته یې ویل "سړیه ! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل "خدایه ! تهٔ خو دا سپوږمۍ زموږ په ګناه مهٔ نیسې ـ ګناه ګاره خو موږ یو دې څهٔ ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې ورږغ کړو "ها ښځې ! څهٔ کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جميل مور: "سريه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ـ دوه رکعاته نفل به وکړي بل به زۀ چرګ ونيسم هغه به حلال کړي".

د جميل پلار: "ور شه ښځې! کراره ويده شه ـ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نۀ ده ـ د پلانکي خپلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره يې ږغ ورک شو.

دا خواره بيا راغله خپل زوی جميل يې وېښاوو ـ هغه را پورته شو ـ مور يې چرګ او چاړه راوړي وو ـ هغه چرګ حلال کړی ـ راغلی پر خپله بستره پرېوتو ـ مور يې پر ږغ کړ "زويه! تۀ ولې پرېوتې ـ دا خپل ملګري وږغوه چې را پورته شي يو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ـ پلار خو دي هسې هم نۀ پورته کېږي".

جميل: له خندا شين شو ـ "موري! نفل تۀ او د کلي ملاصېب وکړئ ـ ما خو دا دې چرګ در حلال کړی" ـ د لته ما هم وخندل. جميل ته مې وويل.

"ياره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړۀ د پاره زۀ ولاړ شوم ـ تر سره کۀ بدنۍ مې را واخيسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ـ دوی دوه حراميان په بسترو کښې پراته وو خندل يې ـ يو دوه واره يې زۀ هم د لمانځۀ په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم لېونی بېرته راغلی د سترخوان مې هوار کړی. ډوډۍ مو وخوړه.

لېوني: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پر کټ يې پښې وغځولې.

"مرې که يې وژنې! دا متل خو دې اورېدلی دی چې وايي (د نودې ختې لړاوبه کافي دي)- ياره! که رښتيا درته ووايم د وخت ستړو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.

د جميل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نږدې قريب هم وو- بېخي ډېر وخت زهٔ نهٔ وم ورغلی- په دې وخت کښې زهٔ هم دغسې ناروغه شوم لکه دا اوس بيا ورونو ډاکټر ته بوتلم خير دا ډېره اوږده کيسه ده.

بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جميل بابا) ناروغه شوی دی- زهٔ ور روان شوم چې ورغلم دی ماخيګر د ماجت د ېوال ته يوازې ناست وو چې زما توخ شو، دهٔ پر سترګو لاس ونيوو، زما په لوري يې کتل- زهٔ چې ور ورسېدم وسره کښېښستم- غېږ مې پر وګرځوله- د روغبړ په وخت کښې يې ږغ و پېژندلی- له روغبړه پس يې وخندل"زويه! زهٔ خو اوس په سترګو ډېر تپ يم- اوس چې راته ناست يې هم دې مخ ښهٔ نهٔ شم صحي کولای، اوس مې دې هم ږغ و پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ ځنګ یې؟ - زویه! وامې وریدل لېونی شوی دی - اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم - زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم - په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هیندل چالو (ستارټېدې) کېدې - د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار ټول له پولټیکل سره وو - کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین بږیرو بڼ وکړ چې تاسو ټول په یو وار ور شئ - دا پولټیکل ته به سوال وکړئ که یې دا خلک را خلاص کړو - خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار موږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو - لارۍ روانه شوه - د هر قام مو یو یو مشر را ټولاوهٔ - بېخي ډېر خلک وو چې د یو مشر کور ته ورغلو - دا وخت د ماپښین د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي - په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښې نهٔ وو - دا چای هم د چا، چا پر کور پیدا کېدې - دهٔ د چای ورته وویل - زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کوراوبه راوړي ـ بدنۍ لړوي مورږ پر وار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېښستو چې را پوره شو. دۀ وویل
"خیرګډیه! بیا څنګه را ټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تۀ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تۀ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوۀ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دۀ لاس له خولې واخیستو چې څۀ پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تۀ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ بېړئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ورږغ کړو "دا چای مۀ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
مورږ ټول ساړه ساړه راروان شو ـ په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېونی دی" ـ چا څۀ ویل، چا څۀ ـ خو چې وخت تېرېدو زۀ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نۀ وو لېونی، لېوني مورږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چېتایې په ژړغوني ږغ دا سې ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مۀ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته را روان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ ښځې دېرد شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وویله چې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهیرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه را روان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ړوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ویلې

یو سنزر دوولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دباښې دغره پر سر
نازک به جنګ کاوی اېکر

د نازک دوبی دورې دی
سیستان سوړدی که ناهېل دی

لیا نازک پر سیستان لوړدی
ړوب یې خلاص کی که لیا اړدی

دبنګل په مرګ خبر سو
ړوب له بیا فرنګیان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروزې اختریه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مړ ظریف تړلی
پړ روب غړدی نړیدلی

پرشنکۍ د انور پل دی
بل یې سپین ګل بارومل دی

پرشنکۍ به نه ختې
ګل بارورودله به راتلې

سي شنکۍ تانه یې کښه
ګل باروسپوروی که پیاده

سپینه خولکه پیاله
پراوبونا سته بخت نامه
قام د پرې سي پرنیمي
بخت نامه مچ له ورې پېکي
سورد مړکی سیک زخمي
بختنامې خان د کی غازي
خود ده بې تراوس مړونه
بختنامې سره کولاسونه
وزیرخان یای مه ورځئ
په کوړم کې بوی دی دبېړۍ
زه یې وئیستم له تاخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیر خانه امېل واخه
باز دنه یوړی ترتاکه
پښې د ماتي سه بوراکه
د نیلي کولمې د پرې کې
بازه لاندي رسالې کې
بازې مړکي جنو کښېنه
ملخې مه وره دروازې له

میمي تول که خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
ترېې کی د ړوب ترمیان
د مچ پانسی له وړي شیرجان
د شیرجان د پانسی ناره
خواره سوې زړینې زاړه
ما مه جانه نه راځې
یاغي ځنګل ماتې سوې
د نواب پر ځنګ به تلې
ډنګره نیم سنزرخېل وې
شین موټر په رود به تلی
شهزاده غرونړېدی
ړوب له راله پرنامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزيای غوا ړم شهزاده
نه پرولنګ سته نه پرکور
پرکمه ړوند زرغونې يو ړ
په ګړنګ راوختم
د ړوب په ديدنه مړېدم
دعوه ګيرد کښېني غلي
ړوب کلا سيف الله لولي
يو اختو بل شېرعلي
دواړه مضبوط مړګيان دي
اختو مړ شېرک بندي
پر ړوب لاري بې پروا څي
سپيني خولې ژړ چارګلان
رالې ړوبې د خراسان
راکوې به خوله ضرور
نه يې د ړوب د نواب لور
يو ننګر د ميا سخي دی
بل په ړوب کې د لوني دی

له دې غاړو پس چې راپورته شو- سترګې يې له اوښکو ډکې وې.
لبوني: "مرې که يې وژنې ! کاش ! چې دوی له داسې پاکو ميئنو سره بې انصافي لا مهٔ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خیال وي چې دی خود سنزرخېل دی ــ زۀ سنزرخېل نۀ یم خو د سنزرخیلو سیمه یم.

دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د سنزرخېل له خولې اورېدلې وه

یو سنزر د ولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو سنزر د ولس زامن
پر ګوسه تل باران ورېږي

څو څو واره به یې وویله، نۀ سره سمېده ـ اخیر یې وویل "هغه سنزرخېل ماما څۀ وړ ویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه ـ هغه ترکۍ ننسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

نرسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، ستزرخېلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېوني جانان کیسه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم. راګرځوه مي خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! یو ورځ بریال د موځي ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما ! دِ پر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو. زمونږ باوري چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګورۍ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو ورسره خوښه کړه.

ښۀ ولاړ ماخیګر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه. تازه تازه هوا ،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو. بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو ،نۀ د سوی په قدم. د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوړهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو. ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شو نو ژر ژر به یې د خپل پړوني څاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېوني جانان به تر ډېره پوري تر شا پسې کتل . موږ به پر لېوني جانان خندل . لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو. دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو بړغل یې هم پر هوار کړی وو.دوړه یې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو. په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ینبي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو، د ګلونو ښایسته خوشبويي داسي ښایسته ځای چي تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښي چمن وو. بالښتان پکښي پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو. د دوی کښي (بزګر)چای راوړلې. بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښي تللی وو چي راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زهٔ پرېشانه شوم چي دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دهٔ تر رارسېدو له مخه خندل. له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زرهٔ خو مي غواړي چي ستاسو په شان لټي وکړم خو څهٔ وکړم. یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نهٔ راکوي. ستاسو لېونتوب او لټي بېخي ډېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجي نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چي دی هم لېونی دي.

دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دهٔ قصور نهٔ دی، قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدو. د دوی تربیت داسي وشي چي بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نۀ دی کړی چې زۀ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختي راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت خې او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څۀ کوې"؟
خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".
ما پوښتنه ځینې وکړه.
"حاجي صیب! دا ولې تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نۀ پرېږدی؟".
حاجي صیب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څۀ دي".
د بریالي پلار ویل تاسو خپل مجلس وکړی.زۀ ځم.مورې رخصت ور کړی.
مورې بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځې ماما ښۀ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشې (بزګر) شنې چای راوړې . مورېچای څېښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه ! په تا سو کښې دا پېښې ولې نهٔ کېږي؟".

بریالی: "یاره ! ډېر چالاکه یې . تهٔ بیا اوس له ما انټرویو اخلې.څه ستا خوښه ده !

په اصل کښې خبره دا ده چې مونږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نهٔ یو چې یو را شي وایي"پلانکی حق نهٔ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی".

هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه.مونږ ته د څهٔ پاره راځې . مونږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو مونږ ته را پرېږده".ویې خندل.

"یاره! تر دې پوري یوه خبره را په یادشوه.یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو.یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو.اخر یوه قسم وکړو هغه بل وېنا شروع کړه.

د هغه په وېنا کښې کله یو ورو غورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل"پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یوسړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل"پلانکیه!تهٔ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سرې يوه ګړۍ چوپ ناست وو بيايې ويل "مشره ! که رښتيا درته ووايم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر يو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم . تۀ داسې وکړه چې دا ساده خړ پړ اولس چې پوندي يې چاودلي وي، ږيرې يې له خاورو ډکې دي، دا د خان کړه . په خداى که دې د دنيا يو طاقت هم خواب وکړي".

بريالي وويل ياره داخبرې پرېږدې له دغوخبرو زه کور تنګ يم،ماماته يوڅوګېې لاوکړه داسې ښه خوند يې وکړ.

ما هم خان لږ تکيه کړی.ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړی.د ډوډۍ خوړلو تر وخته پورې نکل شروع وو.شاه بهرام يې دومره غټې کړی وو چې پوره ښار به يې پر اوږه را اخيستی وو چې په نکل کښې به د خندا ځای راغلی، ليونی جانان به پورته شو ، پر پونده به څرخېدو.اتن به يې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډۍ راغله.

د ډوډۍ خوړلو پس بريالي(ايل سي ډي) خونې ته راوړله .سمه يې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانۀ مېموري یې ور واچوله. د شپانۀ په مېموري کښې د کوچیو نجونو داسې عکسونه وو (یوې ښځې به مېږې لوښلې بلې به د اوبو ګوډې را اخیستې وو بلې به ډوډۍ پخوله. د رمو د غرۀ په سر کښې د مېږو او ورو وریو د رمو عکسونه، اوښان او خرۀ په کډو بار، په سر کښې یې چرګان او واړه وري، واړه ماشومان. د شپون له یوې ډېرې ښایستې نجلۍ سره ګډ عکسونه. د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو یو دوې داسې وېډیوګانې چې ښځې د کتلو نۀ وې) موږ ورته حېران دریان شو.

بریالي: "تۀ دا غریبان وګوره په موبایل هر رنګه عکسونه باسي. وېډیوګانې جوړوي. د دوی خو دا خیال دی چې بل څوک یې نۀ شي لیدلای، کله چې موبایل د موبایلونو دوکان ته یوسي، هغه یې ګرده مېموري په خپل کمپیوټر کښې کښېږدي بیا یې نو په پیسو خلکو ته په موبایلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نۀ دی خبر چې مېموري ریکور کېږي هم. دا تېزه دنیا، مړي له قبرونو را باسي یعني ډیلیټ شوې مېموري ریکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ ترسه يو ځاى سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې ځۀ ويلو لېونى جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ويدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو دېرې شپې وشوې . سهار وختې ور خلاص شو-زما کشر وررور روغانۍ راورې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې .لېونی هم راوېښ شو-زه پوهېدم چې زمونږ خبرې اورې

لېونی: "مرې که یې وژنې !د ادې د لاس روغانۍ دي-تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مینه یې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وینو-بختوریې چې مور دې ژوندۍ ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې به چای،ډوډۍ یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به یې خو په دې ورځ به یې یو ځل ماته بیا زما وررورته بیا د روغانۍ په خوا حېران حېران کتل بیا داسې وچ شو لکه بت .تر سترګو یې اوښکې را روانې شوې . داسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي.-زۀ په دې پرېشانه وم ما ویل"بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ ته مې رخصت ور کړې، زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم . په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې . دۀ مې لاس ونيو، په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـ ښۀ تر ډېره پورې يې وژړل بيا را کښته شو . په چپه خولۀ سره يې روغانې له چاى سره وخوړې.

ما يې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چاى څخه فارغه شو، ماته يې په خېر خېر کتل .يو دم يې وخندل.

"مرې که يې وژني ! نن کيسه نۀ غواړې؟".

ما ورته وخندل.

"ولې نۀ".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! وروړکه ! يو ورځ زه، صالو او لېونى جانان د موڅي ماما ترې ته ورغلو ـ هغه ماستر (کوم چې شاعر وو) مور چې کورته ورغلي وو. هغه کيسه دې په ياد ده ؟".

زۀ: "هو ولې نۀ؟. ټکې په ټکې مې ياده ده".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! بيا خو نو ډېرد کار سړى يې نو چې د موڅي ماما ترې ته ورغلو ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار يې مخته خور وو ـ موړ هم د دۀ وځنګ ته کښېناستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو ـ چای راغلې .ماما هوټلي ته وويل

"دوې چائينکې نورې راوړه .تۀ نۀ وينې چې لېونو راغلي دي".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

يو موټر سايکل چې يو ځوانکی هلک پر سپور وو ،موټر سايکل يې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېوني را ټولوت،و يې وېرولی .د موخې ماما برش يې په هلک پسې ورختا کړی .هلک يې په څټه کښې وويشتی.

هلک بېرته را غبرګ شو چې څۀ به يې ويل پر ماسټريې سترګې ولګېدې .هيڅ يې نۀ وويل . بندوال صېب ورته وويل

"زويه سړی خيال کوي .موټرسايکل وي،که سايکل،که موټر په پام يې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه يې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړې چې "اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".

هغه هلک هوټل والا ته زموږ د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بندوال ویل

"تر دې هلک پورې یوه کیسه درته کوم.

خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.

داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رڼا کښې سره ووینې نو تجلۍ حقه حېرانه کښېني یا له هلک سره یوې تجلۍ قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله . دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که تجلۍ له عېبه نۀ دی خلاص".

لېونی: "مړې که یې وژنې ! درځه چې خو ډېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ویل

"تۀ به را سره ځې . دا لېونی یو پیر ته بیایو ما پېژني .تۀ به ورته ووایې چې دا مې ورور دی"۔ ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو۔ ماسټر له مخه شو موږ ورپسې .په تلو تلو کښې یو سرای ته وردننه شو۔د یوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارینه ناست وو۔موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .یو یو دننه ورتلو۔ موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو۔دې تنداړې ته موکتل چې یو ځوان او یوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به ته‌ېر شو۔نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به ته‌ېر شول .یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بیا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا یو دوه نهٔ وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځو او ځوانانو شمېر وو.

زهٔ: چې له بندواله مې په قصد پوښتنه وکړه.

"یاره! په دې نورو خونو کښې هم پیران ناست دي؟".

بندوال: "وروره! دا پیر نهٔ دی .دا یو ټګ دی د دې پیر په بهانه د ښار نر او ښځې راځي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زهٔ: "تو دا پیر په دې بد نهٔ وړي؟".

بندوال: "یاره! یو خو تهٔ ځان نهٔ پوه کوې .سر خلاص کړه یاره!".

څهٔ وخت پس زموږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو- په خونه کښې یو سپین ږیری ګرډی سړی ناست وو چې مخ ته یې یو وړوکی تېبل، پر هغه سربېره سپین کاغذونه، قلم او دوات پراته وو، موږ کښېنستو.

پیر: "دا مو څهٔ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موښي ماما: "ورور مې دی".

پسر: لېوني ته وکتل . "عجبه خلک یا ست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر ډېرو بیا یې را ولی".

زۀ: "اخوندزاده صېب اوس بۀ خدای کوي تۀ به کوې".

پسر: "اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ رابانـدي جوړوې، که نۀ شو جوړ تۀ یې بل ملا یا ډاکټر ته وړې . په ما پسې به ږغېږې چې د دې سري دم او تاویزیو کار نۀ کوي".

موښي ماما: "اخوندزاده صېب ! بله خواته نۀ ځم . پر ډېرو وګرځېدم فائده یې نۀ کړه وه . اوس به خدای کوي تۀ به کوې".

دۀ چې د لېوني لاس پر هغو سپینو کاغذونو برسېره کښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو. ولیکه د دۀ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو۔ په خپل لاس کښې یې نیولی وو۔ ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه، تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه . ماما چې تر کاغذ لاندې تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره ودرېدو.

پیر وخندل.

پیر:"په دې سرې تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غوبې هډ راکوې".

ماما:"خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

یو څښت تعویزېې ورکړو.

پیر:"دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غوبې دي را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېل کښېښودې

پیر په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ یدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ یې په شیدو لیکلی دی یا د پیاز په اوبو.دا دومره کیسه نه ده".

لېوني: "مړې که یې وژنې !دا ښځې اوس ټولې د عزت منو کورنیو وې ؟".

بندوال: "ته څیني هغه ښځې دي چې زه دي اوس وروړم".

زه: "چېرې ځو ؟ څنګه ورځو ؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېوني جانان: "مړې که یې وژنې !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "ته بې غمه شه .ما پرون لا یوه ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ ـ تا سو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو ،یو تورکی خوان ولاړ وو ـ خیرنه خولۍ یې په سر وه،دی له مخه موږ ورپسې شو ـ په جونګړو کښې روان وو ، څادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې مودوه د ښار ښهٔ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته ورد ننه شو. مونږ کښېنستو هغه ځوان پر خپله مور رږغ وکړ.

مسوري: "هغه واورګی، چیري ده. ورته ووايه چې چای پخې کړي".

ماته يې خوند نه راکاؤ. رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وويل چې "چای څهٔ کوو څو".

بندوال: "تهٔ صبر وکړه. زهٔ په چل چل کښې خپلې پوښتنې څينې کوم. غواړم چې تاسې دا هر څهٔ په خپله هم ووينی هم يې واوری".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلی، تک سپين انتګي، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سې ښايست چې ما په خپل ژوند نهٔ وو ليدلی. ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څهٔ زموږد پاره شوي وي. چای يې راته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل .هغه ځوان کوم چې يې مور راوستي وو ،هغه ورته ويل.

"واورې !دغه دي هغه ځوانان ما چې پرون درته ويلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته)واورګي دي څۀ ده؟".

ځوان: "کورودانه مې ده".

زۀ حېران شوم چې خدايه !تۀ دا تورکي او دا ښايسته ښځه .دې حېرانتيا مجبوره کړم نو مې ورته وويل چې "واوره له کومه ځايه ده او څوک ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسې نور حېران کړم چې څنګه کېدای شي مور يې توره، پلار يې بې خوله بيا څنګه ده واورې جوړ او رنګ له دوی څخه بېل دی .زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې د واورې مېړۀ او مور ووتو ويل يې چې "تاسې له واورې سره ګپه وکړئ،مونږ ګرې پس راځو"۔زما زړۀ لا په تو پونو شو چې دا بيا کومه معامله ده.

واورې پروني له سره کښته کاوو ،بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکړی پر سر سم کړه. موږ د هغه نیت خلګ نهٔ یو، نهٔ دلته تا له د دې د پاره راغلي یو چې تا ته په سپک نظر وګورو- موږ یواځې له تا سره په دې نیت وینو چې له تا څخه یو څو پوښتنې وکړو- له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورایه ښکارېده.

دلته زهٔ هم مطمینه شوم او بندال پوښتنه څینې وکړه. "واورې! دا خلګ چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نهٔ زما خوښه نهٔ وي. دوی پر موږ پېښې اخلي، خپله هیڅ کار نهٔ کوي. دلته خلګ راولي. اوس تا ویل چې موږ داسې خلګ نهٔ یو، زهٔ ډېره خوشاله شوم. دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلګ راغلو چې هغه داسې نهٔ کوي".

زهٔ: "واورې! یوه پوښتنه کوم، شرمېږم هم. دا تهٔ ولې له دوی څخه په رنګ جلا یې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلګ راځي نو زموږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ يغ را وکړ چې ژر کوئ .ترماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "يوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له يو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلګ راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خود هغه سړي وروريا زوی نۀ دی چې پرون يا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زموږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی يا ورور دی خو دا کومي روپۍ چې پر موږ اخيستل کېږي،دا هم زموږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زۀ: "واروې ! ستا يې کور ودان چې موږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په موږ دې باور وکړ چې موږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهين وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا مـو عزتونـه واخلـو .دا صـرف او صـرف د ټـولنې
دا صـلاح د پـاره کـوو چې لـه تا سـو سره ولـي دا سـي
کېږي؟
مـوږ هـم خپـل سـرونه پـټ کـړو چې راووتـو ،راغلي
مېلمانـهٔ هـم دا سـي خلـک وو چې ځـان يـې د هـر صـفا
صفا کاوو.
لېـوني جانـان: "مـرې کـه يـې وژنـې ! لسـمه ورځ
مـاخيگر بـه زمـوږ هوټـل تـه راشـئ ، زمـا مېلمانـهٔ
یاست".
زهٔ: "ستا سو هوټل چيري دی؟".
لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنې ! هغـه اولـه ورځ چې
پکښـې ناسـت وم ، تـا وپېژنـدلم .هغـه چولـه چـې
کـوي زمـا مشـر وروردی .دا چـائينکې چـې وړي
زموږ تر ټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".
موږ:ورځه پر خدای مو سپارلی يې.
پـه دې وخـت کښـې بيـا دروازه خلاصـه شـوه،هغه
ترسـه دتنـه راغلـه .ليـوني اتـڼ واچاوو.لـه اتنـه پـس زهٔ
او ترسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېونی : "مرې کـه يې وژنـې ! پـه تـاکلې ورځ هوټـل تـه سـره راغلو.

لېوني جانـان :بنـدوال ماسـترهـم راغوښـتی وو۔ټـول پـه هغـه مـوټرکښـې سـپارۀ شـو چې لېـوني پـه کرايـه نيـولی وو چې لـه ښـاره ووتو ،مـوټر دښـته تـه وګرځېدو ، پـه شـګو او پوټيـانو کښـې روان وو چې کلـه مـوټرودرېـدو مـوږ راکوز شو.

ماجت مـو وليـدی چې د لېـوني وکـورتـه د بـرنـژدې وو۔ مـلا د ماجـت شـا تـه د محـراب وڅنـګ تـه ولاړ وو ، پـه غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېونی جانـان: "مـرې کـه يـې وژنـې ! ماجـت تـه ځـی کـه لمنځونه کور کوو".

ماستر: "کورلمونځ ژۀ درکوم".

د ميلمنـو خـونې تـه دننـه شـو۔ډېـره غټـه خونـه وه چـار ېپـره نـالی هـوارې وې،بالښـتونه پراتـه وو۔دري څلـور المـاری چې لـه کتـابونو ډکـې وې ـ مـوږ لمنځونـه وکړو۔د کلي سـپين ږيـري او خوانـان هـم لـه مولـوي صـيبه سـره لـس دولـس وو چـې راغلو۔مـوږ ورولاړشـو پـه لاس مـو پـر خپـل وار لـه هـرچـا سـره روغبـړ وکـړچـې مـوږ بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصېب دعا وکړه د سترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې (لېونۍ جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وځنګ ته یې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړی چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.

لېونۍ جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې ! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ وروڼه د بې شرمې په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زۀ دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاورې پر غورځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک ډېر ولاړ وو خو څوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره وردننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې تر اور راویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زهٔ کښېنستم د دغې جوگې په اور کښې وماته تول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل. دا چې په ټولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا ټولنه وماته هغه جوگې ښکارېده. نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه. نن که زهٔ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم. هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زهٔ د احسان بدل نهٔ لرم. تش په شکریه یې عذر کوم. دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي. دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وځغملې.

دې دوو کسانو ته نهٔ ما خواست کړی دی، نهٔ مې څهٔ معاوضه ور کړې ده. کله چې زهٔ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په ټولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته. خیر را به شو ښځو ته. له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څهٔ ده؟. هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لورده". دا هر یو د رسره مني.

که ورته ووایې نن مورږ دا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرباسي ـ پنځۀ پنځۀ يوې ښځې ته ورځي ـ په عکسونو او وېډيوګانو يې د ښار دوکانداران کاروبار کوي ـ ټول په خبر يو ـ نن نۀ خان شته، نۀ ملا، نۀ ملک، نۀ پير، نۀ فقير چې راپورته شي چې دا ولې کيږي.

ستا سو به ياد وي چې کله دلته جنګ راغلی ـ د جهاد په نوم چندې کېدلې چې مسلمانې خوندې مرې ـ مسلمانې مندې سر تورې شوې.

نن هغه خلک چيرې دي چې راشي ويې ګوري ـ دا خو هغه خوندې، مندې نۀ دي چې د جوماتونو په دروازو کښې ناستې دي خيراتونه غواړي ـ دا هغه دي که نورې چې بله زه د بلې ژبې او بل مذهب نه کوم ـ انسانيت خبره بېخي نۀ کوم.

دا د هغو مسلمانو مجاهدينو خوندې او مندې دي چې نن په لځو پښو زما او ستا په بازارونو کښې خيراتونه غواړي".

دلته يې سترګې له اختياره ووتې ـ سر يې کښته کړو ـ څۀ وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې را واړولې.

لبونی جانان: "تۀ دې بدبخته قام ته وګوره ـ ښځه يې ډاکټره، استازه نه ده خوښه ـ سوال دې کوي، سوالګره پروا نۀ لري ـ په دې وخت کښې پير، ملا، فقير، خان او خوار ټولو سترګې پټې کړې دي ـ دا ښځه نۀ ويني ـ ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ ته پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا واردی ـ په خدای که خانه تهٔ پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیري ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سړي ته سوټی په لاس ورکړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ورکوي.

نن هغه خلګ ولې تا تر لاس نهٔ نیسي چې دا بدمرغۍ او بدنامۍ ولي پېښې شوې.

نن زهٔ وخپلو مندو ته داوایم چې په کومه ورځ ستا مېرهٔ او ملا صېب سوټی وغورزاوهٔ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټی نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ وملا او خپل مېرهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې بيا هم جرأت وکړنو دغه حال به يې وي لکه زما د مور چې نن يې هم زامن د بې شرمې په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بيا ازاد خياله ګڼدي دي ـ وايي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله يې له يوه کوره تر هغه بله بيايي يا يې په پرده کښې د موټر په تورو شيشو کښې ترډاکټره وړي بيا وډاکټر ته هم وايي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې يو فيصد اذادي اخيستې ده ـ هغه هم دې اذادو خيالو نۀ ده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ـ په يو فيصد اذادي کښې ښځو دې تولنې ته نهه نوي فصيده بدې او بدمرغۍ راوړي دي.

يوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پړونې کښې نغښتې ده يا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما يقين دی چې ښځه زياته اذاد ېږي ـ ترل يې زياته د چا د وس خبره نۀ ده ـ که د څلورو د ېوالونو په ميان کښې نغم (کډی) ور وکاږي لا هم.

زۀ: ،بازک(باومحمد) صالوجان دا درې د دواړو ډلو مخالفه نۀ يو بلکې تجويز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د ېوال راګرځوي د بل پر ښځه يې د شګو د ېوال نۀ دی خوښ".

دا ناروغې زموږ په درسته ټولنه کښې شته. دا بيا ښځه ده په يو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره ليکن خلاص نۀ ملا، نۀ خان، نۀ پير، نۀ فقير او نۀ مزدور دی.

د اختلاف حق هم تا سو لرئ هم يې موږ. خبره د دې خپلې ټولنې کوم. زموږ په خيال تر ټولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي ورپېژنو. زموږ په ټولنه کښې بايد وښځې ته د دې د صلاحيت مطابق ازادي ورکړل شي او تعليم يې لازمي شي. له دې سره سره دا اختيار ور کړل شي چې ويلايې شي، زما دا سړی خوښ دی. تا سو ورشئ ويې ګورئ چې ژوند او کردار يې څنګه دی بيا اميد دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې مور بې شرمي ته. زما مور تر پنځمه سبق ويلی دی ځکه دا بې شرمي ځينې وشوه. دا کليوال نا ست دي. په موږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادۀ وکړو. دريمه شپه چې به سره يو ځای شو، ميرۀ به يې اول قسم ورکاوۀ چې له چا سره خو دې ياري نه ده کړې. هغې که هر څۀ کړي وو، مجبوره وه قسم يې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمې په زامنو مشهور وو چې کله زۀ په ښۀ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین بیږی چې یې وځنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی) ـ مورکۍ راته وویل "زویه! کله چې زۀ راواده شوم ـ پلار دې دریمه شپه قسم راکاوۀ چې له چا سره خو دې یاري نۀ ده کړې".

ما ورته ویل "تۀ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نۀ وي کړې" ـ دی وروتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستو ـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مورېدې درو کسانو د دې تولنې ناروغي تر خپله وسه در په ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې ځنګ راګډ شو؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړ دی مې هم را ویښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مې ورته وویل ـ مخامخ بېکرۍ ته ورغلم یو ښه کېک مې رااخیستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ، تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجید یې په دوسمال کښې ونغښتلو ، لوړ یې کښېښودو ، بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو. داسي په سوچونو کښې ورک وو یو وار یو وار به یې لاس لاهم وخنډلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې ، دروازه خلاصه شوه ، دی د سوچونو له دنیا را غبرګ شو. راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بیا یې هوټلي ته وویل

"یاره! یو دوې چاینکې نورې راوړه ، روپۍ خو یې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر یوه پیاله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ما خپل کار ته پرېږده".

پیاله یې کښېښوده ، ولاړ شو ، پر یوه پښه وڅرخېدو.

وا روئ ، وا رواۍ ، لاسونه راوا روئ را وا روئ
سپین مروندونه په اتڼ کښې خوند کوینه
نجونو وا روئ ، راوا روئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو. موږ هغه چای څېښلې وې چې هوټلي نوري چای راوړلې.
له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله. دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېونی ور وغوځېدو، ترلاس یې ټینګه ونیوله، راغبرګه یې کړه. دا هم له لېوني سره سم راغله له موږ سره پر هغه کالي کښېنسته. لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.
ما له ځانه سره دا فکرکاوو چې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له موږ سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه موږ چې دواړه د دې ورونه یو".
نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه، یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.
نرسه: لېونو لالا! نن دې پر خوشاله راته ښکارې".
لېوني: "مرې که یې وژنې! روغ رمټ شوم. نن به ما ته رخصتي راکوې".
نرسه: "لالا! دا خو د ډاکټر کار دی".
لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر خو به نن راځي".
نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راونډ وهي".
لېوني: "مرې که یې وژنې! ستا یې په مخه ښه، ستا یې په مخه ښه. زه نن ستن نه لګوم".
نرسه: "ولې لالا!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زهٔ روغ رمټ يم".
ترسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاته ده، دا لاولګوه".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زهٔ نن ستن نهٔ لګوم".
ترسه: "سمه ده".
زه "ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه در څخه کوم ـ تهٔ چې دې پرېدو خلګو ته راځې، ولې و ېرېږې نهٔ؟".
دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلی سپين پړونې ببرته پر سر سماوو.
ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".
د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څهٔ خيال دی ـ زهٔ لېونی يم که دا خلګ؟" ـ **زهٔ**: "تا دې خدای نهٔ کړي لېونی ـ لېوني دوی دي".
لېونی راوغورځېدو پر مخ يې مچ کړم "وش ! تهٔ وماته چاراکړې"؟
اوس مې د ېرې شپې او رځې ورسره شوې وې ـ د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.
زهٔ: "تر څهٔ پورې دې وويل چې زهٔ لېونی يم که خلګ"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې ! مابه وخلګو ته وويل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي يکې يوازې ـ د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود.........................

زهٔ: "یاره! قصور په ښځه کښې نهٔ دی۔ قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو۔ د هوټلي راوړی پتنوس یې پرمخې واړاوو۔

لبونی: "مرې که یې وژنې!"۔ زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر راسره نیسې".

زهٔ: "سمه ده۔ دې ته مې بېخي فکر نهٔ وو"۔ ډېر ښهٔ ږغ یې وو چې غزل یې پورته کړه.

چاله به ورشم تول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
اول خونه راخي نوبته سفارش نه لرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لرم
صورت مه اوراخلي لمبې باندي بلېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
د دروازې چوکېدار هم دی سترګې وهي
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهي
لکه مجنون له خندا شین شین راته کېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري داداوس ډاکټران سري کېنې کاږي
په دې وخت کېنې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان ، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دی لېونی دی

....

اخر يې يو بل ته وويل"دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېډيو جوړه کړې ده"
لېونی: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صيب ! داچېرې ده؟
زهٔ په کېنې داخيلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندې يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زهٔ ترلاس ونيوم،کش يې کړم. "درځه هغه ځای ته څو.دا ډاکټر صيب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټول ول،ډاکټروروت ـ زهٔ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې ډېر بد تاثير راباندې وکړی.
ډاکترووت ،دهٔ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې. داسې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي. ما ويل"که دا مغزي ماتی لاړ، زهٔ به څهٔ کوم". مخ مې په بله خېنې واړاوو.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پتې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو.
دۀ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نور شيان راواخيستو۔دی
له مخه،زۀ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته
مې اشاره وکړه۔رکشه راغله بشتره او نور شيان مو ور
وخېژول،موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که يې وژې ! استاده پردې لاره درځه".
رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! دلته يې ودروه،کوز شو۔مرې که
يې وژنې ! ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی
چې ومخته يې ښېخې د ېر تپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو۔
له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته يې وويل.

لېونی: رکشې والاته" سيده پردې سړک درځه".
لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه د مصالې وړوکې دوکان ته
ورغلی چې ومخته يې ښېخې د ېر د مصالې ډک تپونه پراته
وو له هغې خوا چې راغلی
يوه توره د پلاستيک لوته يې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سيده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دۀ له هغې لوتې خپل شناختې کارډ
راويستو، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې کـه يې وژنې !دا يې تهٔ د تانې لـه کار څخـه خلاص ـ اوس نو درځه چې ستا مورکۍ ووينو".
رکشه روانه شوه، ما لار ور وښودله، کورته يې ورسولو.
ما لـه رکشې شيان کوزول،دهٔ پـه کوڅـه کښې اتڼ وا چا وو چې شيان مې کورته يوړل،راووتم ورته و مې ويـل "راځـه تـهٔ څهٔ کوې چې ولاړ يې"؟
لېونی: "مرې کـه يې وژنې !مـورکۍ د ميلمنـو خـونې تـه را وغواړه". دی
مې خونې ته بوتلی.مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.
لېونی: "مرې کـه يې وژنې !تـهٔ لاړ شـه ،زهٔ مـورکۍ تـه دوې ،درې خبرې کوم، تازيله مې ده".
زهٔ راووتم کورته راغلم ـلږ ګړۍ وروسته مـورکۍ راغلـه د لېونې لوته يې په لاس کښې وه ماته يې وويل
"ورشـــه هغـــه لېـــونی لـــه ژړا شـــين شـــين کېـــږي"ـــ
زهٔ: "ولې؟".
مورکۍ: "څهٔ خبره يم.زويه !چې زهٔ يې وليدم را ولاړ شو زما لاس يې ونيوو، پر لاس يې مچ کړم ، پـه چيغوشو.لوته يې زما پـه غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو.ورشه ويې ګوره چې ځان خوږ نهٔ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه
راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لېوني ولوړل که ما پیدا
کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

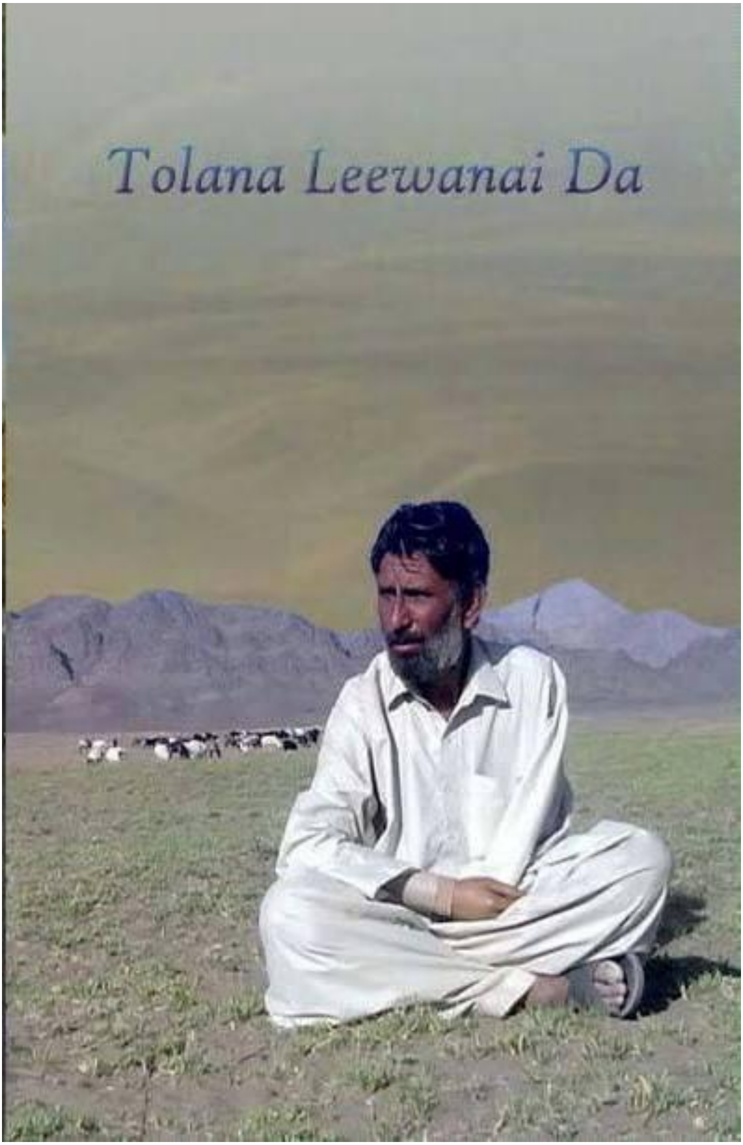

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library